

תורה ומדע 1

הרב זמיר כהן שליטי"א

מבוא

ממתי ידוע אורך חידוש הירח?
כמה כוכבים יש במערכת "כימה"?
צורת העולם, ועוד
נרתיק השמש
המוות, חידלון?
האם העובר שומע קולות מן החוץ?
הכרת השלבים הפיזיולוגיים של המחזור החדשי
זמן בשלות גורמי הקרישה שבדם - לראשונה בחיי

התינוק

שליטה בידיעת והכרת כל הבהמות והחיות בעולם !!
שליטה בידיעת והכרת כל הדגים ויצורי המים בעולם
החיים המסתוריים של הצמחים
חיתוך וביקוע באמצעות קרינה
שיקוף עצמים אטומים
מה בדיוק מכיל דבש הדבורים??
מי גילה את החיסון?
הארכיאולוגיה מצדיעה לתורה!
לקט מידע מדעי מדברי חז"ל

מבוא

עובדה מפורסמת היא כי ישנן "תגליות" מדעיות רבות אשר אינן אלא
זחילה של המדע בפיגור רב אחר הגלוי והידוע לחכמי תורת ישראל - מאז
מתן תורה (!)

המפליא והמפעים הוא, שמספר ניכר של ידיעות מדעיות נפלאות המופיעות בתורה, הן סודות טבע כמוסים, אשר המדע המודרני לא יכול היה לגלותם ולהכירם אלא רק בעזרת אמצעי עזר טכנולוגיים-אלקטרוניים חדישים. בעוד שבתורה הן מוגדרות בבהירות נפלאה, בקיצור נמרץ, ובדיוק מדהים! כאשר במספר מקרים שבהם היה קיים הבדל כל שהוא בין תורת ישראל לבין המחקר המדעי, מחקר רדף מחקר, וצעד אחר צעד הלכו אנשי המחקר המדעי והתקדמו אל עבר עמדתה היציבה של תורת ישראל. (ראה לדוגמא את המאמר אודות אורך חידוש הירח ממולד למולד)

הדברים מוכיחים ומכריחים כי תורת ישראל אשר בה כתובות כל אותן ידיעות מדעיות, לא נכתבה על ידי גורם אנושי, אשר ככל שיהיה איש מדע דגול, וגם נעזר באמצעים טכנולוגיים חדישים ביותר, עדיין יהיו הוא וכליו נחשבים מיושנים ופרימיטיביים לעומת הדורות הבאים אחריו. אלא מי שברא את הבריאה כולה על כל פלאיה ומסתריה, הוא הוא אשר כתב את אותה תורה נפלאה.

חוברת זו מצטרפת לקודמתה "לקט נבואות" מתוך סדרת "תורה מן השמים", במגמה להציג בפני כל אח ואחות מאחינו האהובים והיקרים, נתונים חותכים המוכיחים בבירור גמור שאין עליו ערעור כי העולם נברא על ידי בורא לשם תכלית מסוימת אותה הוא גילה לברואיו בספר התורה אשר העניק להם באותו מעמד הסטורי נשגב ורב הוד - מעמד הר סיני.

באיחולי קריאה מהנה ופוריה.

כהן

.ז

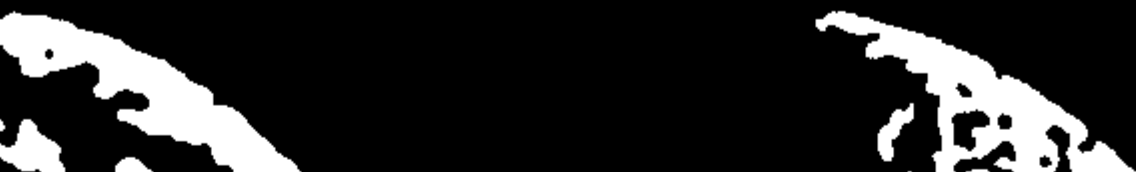
[ממתי ידוע אורך חידוש הירח?](#)

היתכן שתורה אשר נכתבה לפני אלפי שנים (!) תדע נתונים אסטרונומיים מדוייקים, אשר מינהל החלל האמריקאי, ולאחריו - הגרמני, הגיעו אליו כיום באמצעות כלים אלקטרוניים משוכללים?!

למרבה הפלא, התשובה חיובית בהחלט!

ובכן, כידוע בתחילת כל חדש נראה הירח כצורת חרמש דק ההולך "וגדל" עד אשר נראה במלואו באמצע החדש. מאז הולך הירח "ומצטמק" עד אשר נעלם, ושוב "נולד". יום המולד הוא יום ראש החדש העברי. פרק הזמן החולף ממולד למולד קרוי: אורך חידוש הירח.

יש לציין שמכיון שזמני חגי תורת ישראל נקבעים על פי היום בחדש, וכפי שהם מצויינים בתורה. (למשל, חג הפסח - בחמשה עשר בניסן, חג הסוכות - בחמשה עשר בתשרי, יום הכיפורים - בעשרה בתשרי, וכן הלאה) (1) לפיכך חשיבות הלכתית רבה מיוחסת לקביעת יום ראש החדש - דבר אשר כאמור תלוי בזמן מולד הירח.

והנה, בתלמוד (ראש השנה כה, א) מסופר :

"פעם אחת נתקשרו השמים בעבים, ונראית דמות לבנה בעשרים ותשעה לחדש. כסבורים העם לומר ראש חדש (הוא) וכו'. אמר להם רבן גמליאל, כך מקובלני מבית אבי אבא : אין חידושה של לבנה פחותה מעשרים ותשעה יום ומחצה (שתיים עשרה שעות), ושני שלישי שעה, ושבעים ושלושה חלקים".

ובכן, רבן גמליאל מעיד שקיבל בתורה שבעל פה מדורות קודמים שבשושלת נשיאי ישראל (אשר קיבלו מאבותיהם והם מאבותיהם עד מתן תורה) כי אורך חידושה של הלבנה הוא : עשרים ותשעה יום ומחצה, ושני שלישי שעה, ושבעים ושלושה חלקים, בדיוק.

עתה נתבונן :

סיכום החישוב לפי התורה :

29.5 יממות + $\frac{2}{3}$ שעה + 73 חלקי שעה

א. $\frac{2}{3}$ שעה = 720 חלקים (שהרי בשעה אלף ושמונים חלקים. אין הכוונה לדקות, כי אם לחלוקה קדומה יותר שבה כל שעה מתחלקת לאלף ושמונים חלקים. חלוקה שניתנת לחלוקה מדויקת של השעה לחצי, רבע, שמינית, שלישי, שישית, תשיעית, חמישית ועשירית)

ב. 793 חלקים = 73 חלקים + 720 חלקים

ג. 0.734259 שעות = $\frac{793}{1080}$ חלקי השעה

ד. שהן : 0.03059 יממות = $\frac{0.734259}{24}$ שעות היממה

ה. נוסיף את יתרת 29.5 היממות : 29.53059 יממות = 29.5 יממות + 0.03059 יממות

ו. מסקנה : 29.53059

הקטע דלהלן הוא מתוך ספרו של CARE SAGAN המדען הראשי של מינהל החלל האמריקאי, NASA. למרבה התדהמה הוא מסיק כי אורך

חידוש הירח ממולד למולד הוא: 29.530588 יממות שהן למעשה
29.53059 יממות (ההפרש הוא חלקיקי שניה)!!!

[המדידה התבצעה באמצעות פריזמת זכוכית שהניחו אסטרונוטים אמריקנים על הירח, ובעזרת קרן לייזר הנשלחת מכדור הארץ אל הפריזמה, טלסקופים רבי עוצמה, ושעון אטומי. יודגש כי ללא מכשירים אלה אשר התחדשו בשנים האחרונות, לא היתה שום אפשרות למדע המודרני להגיע לתוצאה מדוייקת כליכך].

Now, the plane of the
plane of the Earth's orbit
each other—called the
conic month is the time
round again to the same
move, completing one
gravitational tugs, chiefly by
month of 27 55455 days.
one circuit of the Earth
A little table on these
is shown below

THIS,

והרי מחקר מתקדם יותר אשר נערך בברלין-גרמניה. מחקר זה הולך
וסוגר את פער חלקיקי השניה שבין תורת ישראל לבין מחקרי המדע
המודרני, והוא מסיק כי אורך חידוש הירח ממולד למולד הוא:
29.530589 יממות!!! הנה ציטוט המחקר החדש:

| Lit S 163

op. Jahre
trop Jahre

erisdays (s. auch 2 2 4)

nb
k.

אנו, היודעים בודאות מוחלטת (ראה בחיבורנו "תשע תשובות ושאלה" מתוך בדרת "תורה מן השמים" פרק שלישי) כי התורה ניתנה לעמינו מאת בורא היקום, יודעים כי בין פרטי לא מעט מצוות נתגלו לנו סודות טבע רבים אשר נותן התורה ראה צורך ללמדנו אותם לשם קיום המצוות כהלכתן(4). הדוגמא הנ"ל (הנצרכת לקביעת חגי התורה) היא אחת מתוך רבות, אך די בה - למשכיל המתבונן המשוחרר מנגיעות של מוסכמות קודמות - כדי להגיע למסקנה המוכרחת כי לא יתכן כלל שגורם אנושי כתב את תורת ישראל.

[מתוך כך גם נבין כיצד לא נרתע רבן גמליאל להכריע נגד העם הרואה את דמות הלבנה, וזאת רק על סמך העובדה שעל פי קבלתו מאבותיו לא יתכן שתיראה הלבנה באותה שעה. כיום, לאור ממצאי המדע, ברור לכל שלא היתה דמות הלבנה שנראתה ביום העשרים ותשע אלא השתקפות כל שהיא של העננים. אך לרבן גמליאל היו הדברים ברורים כבר אז! שהרי הוא ידע: מקור המידע שבידי הוא בתורת הבורא, ובורא העולם אינו טועה!!] (5)

לנו לא נותר אלא להמתין בסבלנות לעוד צעד של המדע במרדפו אחר קידמת התורה, עד אשר יוכל לדייק בעוד חלקיק שניה, ויגיע אל האמת המוחלטת של אורך חידוש הירח.

"כִּי הִיא חֻכְמַתְכֶם וּבִינְתְּכֶם לְעֵינַי הָעַמִּים אֲשֶׁר יִשְׁמְעוּן אֶת כָּל־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה וְאָמְרוּ: רַק עִם חֻכְם וְנִבּוֹן הַגּוֹי הַגָּדוֹל הַזֶּה! (דברים ד, ו)

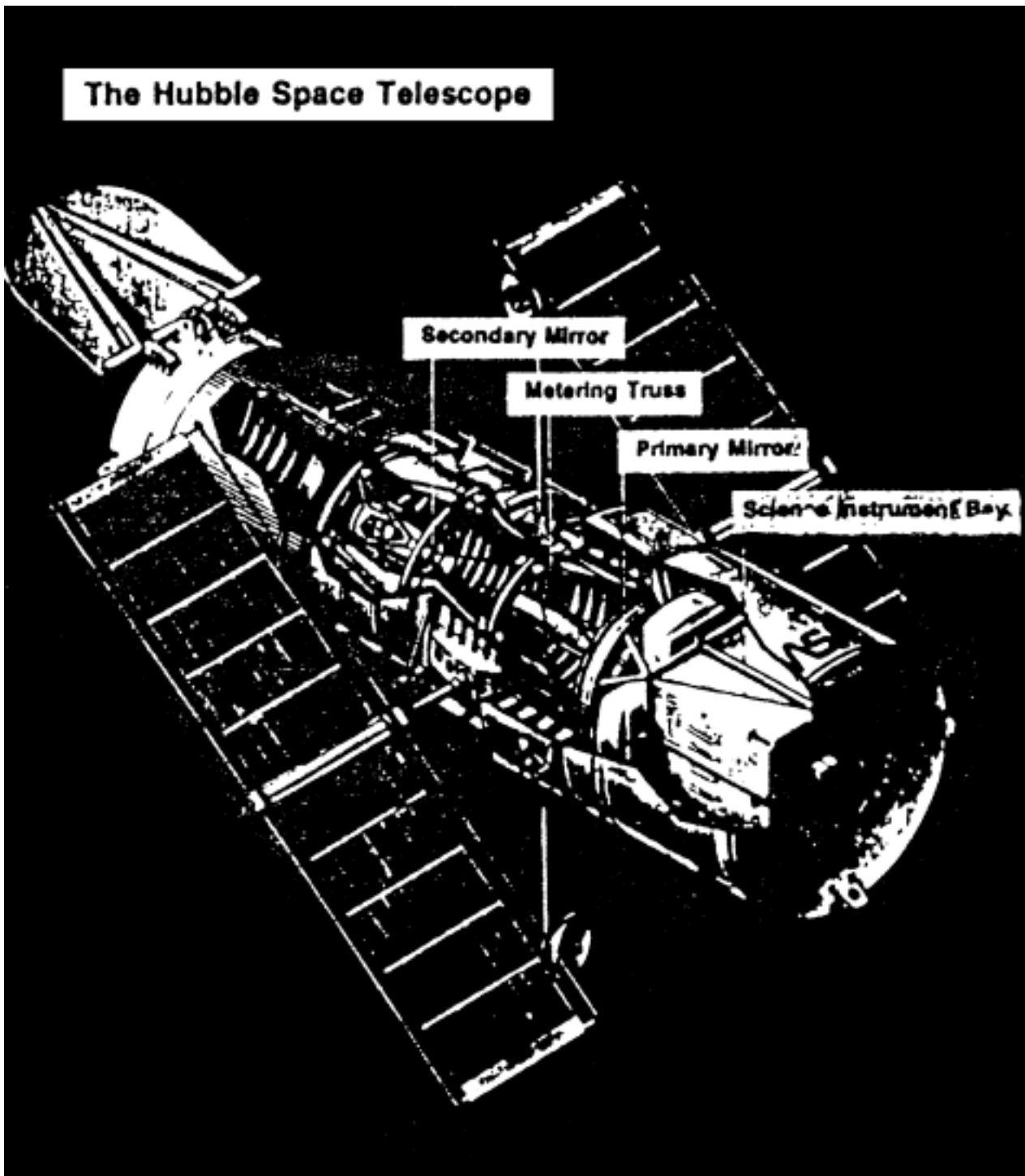
איזו היא חכמה ובינה שהיא לעיני העמים? הוי אומר זה חישוב תקופות ומזלות (-מערכות כוכבים). וכל היודע לחשב בתקופות ומזלות ואינו מחשב, עליו הכתוב אומר ואת פועל ה' לא יביטו, ומעשה ידיו לא ראו!" (ילקוט שמעוני, ואתחנן ד)

כמה כוכבים יש במערכת "כימה"?

בצביר הכוכבים הנקרא "כימה" (פליאדות), והמרוחק מאיתנו בכשלוש מאות שנות אור, העין מבחינה בששה כוכבים. העין החדה ביותר יכולה להבחין בתנאי ראות תקינים בכוכב שביעי ושמיני. ואכן כך סברו האסטרונומים במשך דורות רבים כי "כימה" מכילה שמונה כוכבים.

והנה, לאחר המצאת הטלסקופ בשנת ה'שס"ט - 1609 על ידי גלילאו גלילאי, ושיכלולו ושיפורו מאז ועד השגת הטלסקופים שוברי אור, ולאחרונה - טלסקופ רדיו, התברר כי מלבד השמונה הנ"ל, "כימה"

מכילה למעלה ממאה כוכבים אשר עין רגילה אינה מסוגלת לראותם.
(ראה על כך ביתר פירוט בספר "צבא השמים" ח"ב (עמ' 134 והלאה) מאת האסטרונום הידוע ד"ר נ.
וידאל. וראה עוד על כך באנציקלופדיה העברית כרך כ' עמ' 674).

טלסקופ החלל ע"ש האבל (HUBBLE)

בתלמוד (ברכות נח, ב) כתוב בלשון זו :

"מאי כימה? אמר שמואל כמאה כוכבי. אמרי לה (יש אומרים)
דמכנפי (שהם מקובצים וסמוכים זה לזה), ואמרי לה (ויש אומרים)
דמבדרן (שהם פזורים)". וראה בפירוש רש"י כי כוונת השאלה
"מאי כימה" על "כחה של כימה". כלומר הכוכבים
המרכזיים שלה אבל יש אף יותר ממאה.

צביר הכוכבים כימה (פליאדות) נמצא בפינה הימנית העליונה (מסומן בחץ)
כפי שנראה בעין רגילה

צביר הכוכבים כימה (פליאדות) כפי שנצפה בטלסקופ החלל ע"ש האבל (HUBBLE) וצולם במצלמות CCD מתוחכמת המחוברת לטלסקופ

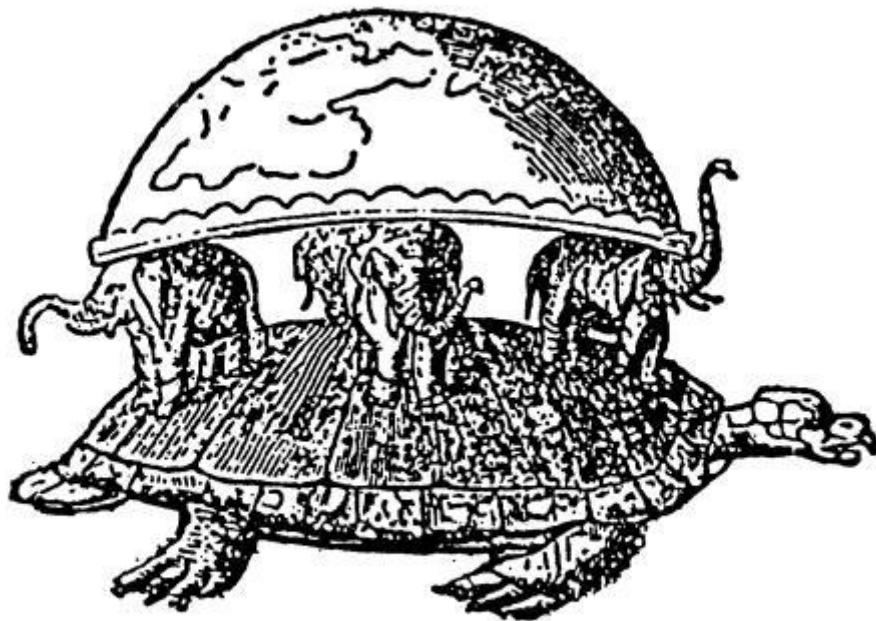
התלמוד נכתב לפני כאלף וחמש מאות שנה. באותה תקופה לא הומצא עדיין הטלסקופ והנראה לעין במערכת כימה סתר בעליל את דברי התלמוד אשר היו נראים מוגזמים ביותר. משום כך חוקרי האסטרונומיה הלא יהודים לא קיבלו כלל את דברי התלמוד בזה על אף ההערכה המרובה אשר רחשו בדרך כלל לדעותיהם של חכמי תורת ישראל, בפרט במדעי האסטרונומיה.

ובכל זאת, חכמי התלמוד עמדו על שלהם בעוז ובגאון. מפני שהם ידעו שמקור המידע שבידם היא תורתו של מי שברא את היקום כולו ובתוכו את מערכת כימה, והוא יודע היטב את אשר קיים במציאות ולא רק את אשר נראה לעין. ומידע זה התקבל על ידי חכמי כל דור מחכמי הדור שלפניהם, והם מסרוה לחכמי הדור שלאחריהם, וכך מדור לדור עד שקבלה זו - כשאר חלקי התורה שבעל פה - נכתבה. אלא שבמשך הדורות

נפלה מחלוקת באחד מפרטי המידע הנמסר, האם הכוכבים הרבים
הבלתי נראים שבכימה מכונסים או פזורים. והדברים נפלאים (6).

צורת העולם, ועוד

כידוע, העמים הקדמונים היו סבורים שהעולם הוא משטח רחב הניצב
על זנבות שלשה לוייתני ענק. והיו שהאמינו שהארץ מוחזקת על ידי
ארבעה פילים אדירי מימדים העומדים על גבי צב ענק השט באוקינוס
אין סופי. כך או כך לכולם היה ברור שרעידות האדמה נגרמות כתוצאה
מתזוזה כל שהיא של מחזיקי העולם... תיאוריית המשערים שהעולם
כדורי היתה נחשבת בלתי סבירה ובלתי הגיונית לחלוטין.

אחת מתאוריות הקדמונים בדבר צורת העולם
(מתוך אנציקלופדיה "מכללי" כרך ב' עמ' 186)

רק בתקופה מאוחרת יותר החלו לטעון חלק מחכמי יון, שהעולם כדורי.
אך הדיעה הרווחת עוד מאות רבות של שנים בקרב כמעט כל האנושות
היתה כי הארץ היא שטוחה, או לכל היותר - בצורת כיפה.

אולם, מאז התגלתה יבשת אמריקה לפני כחמש מאות שנה (בשנת ה'רנ"ב - 1492), בעקבות מסעו של קולומבוס אשר ביקש להגיע להודו שבמזרח על ידי מסע לצד מערב, ובכך עורר רבים לצאת להפלגות דומות, החלו אנשים רבים להבין כי אכן צורת העולם כדורית. וזאת, יש להדגיש, בניגוד גמור לדיעה אשר עדין היתה רווחת בקרב ההמון באותה תקופה, כי הארץ היא שטוחה.

גישה זו שהארץ כדורית הלכה והתחזקה, ובדורות האחרונים קיבלה חותמת מדעית מוחלטת וברורה - בפרט לאור תצלומי העולם מן החלל, עד אשר תאוריית המשטח הניצב על גבי לווייתנים ופילים מעלה חיוך על פנינו. ובכל זאת, אם נזכור שהנתון היחיד אשר היה לפני אנשי העולם באותה תקופה היה רק משטח של שדות והרים למלא העין, הרי שלא היתה להם שום סיבה להניח שהעולם כדורי. ובפרט שלפני שגילה ניוטון את כח המשיכה, לא היה שום הגיון לומר שהעולם המאוכלס בבני אדם ובעלי חיים (וחפצים שונים) הוא כדורי, והבריות שבצידו השני עומדות כשראשיהן למטה ורגליהן למעלה, ואינן נופלות ממנו...

והנה בזוהר הקדוש (ויקרא דף י, א) אשר נכתב לפני כאלפיים שנה נכתבו הדברים הבאים, כאשר הזוהר אומר שהדברים מצוטטים מספר אשר נכתב עוד קודם לכן(!) על ידי רב המנונא סבא :

"כל ישובא מתגלגלא בעיגולא ככדור (כל הישוב - כלומר, העולם והאנושות שעליו - מתגלגל בעיגול ככדור) אלין לתתא ואלין לעילא (אלה - כלומר, חלקם - מתגוררים למטה, בתחתית הכדור, ואלה למעלה) וכל אינון בריין משניין בחזווייהו משנויא דאורא, כפום כל אתר ואתר, וקיימין בקיומיהו כשאר בני נשא. (וכל אלה הבריות - המתגוררים בחלקים השונים של הכדור - שונים בחזותם - בצבעם, בקלסתר פניהם, וכדו', - מחמת שינוי מזג האויר, כפי מזג האויר של כל מקום ומקום. אולם עומדים הם כשאר בני אדם). ועל דא אית אתר בישובא (ועל כן יש מקום בעולם) כד נהיר לאלין, חשיך לאלין. לאלין יממא, ולאלין לליא. (כאשר אור לאַלָה, חושך לאַלָה. לאַלָה יום, ולאַלָה לילה) ואית אתר דכוליה יממא, ולא אישתכח ביה ליליא בר בשעתא חדא זעירא. (ויש מקום בעולם שמואר תמיד ולא יימצא בו לילה אלא זמן מועט) וכו'. דהכי כתיב (שכך כתוב) אודך על כי נוראות נפליתי נפלאים מעשיך! (תהילים קלט) ורזא דא איתמסר למאריהון דחכמתא (וסוד זה נמסר לבעלי החכמה - חכמת התורה) וכו'."

בקטע קצר וקולע זה של הזוהר הקדוש נכללות מספר ידיעות נכבדות:
א. העולם בצורת כדור. ולא כהבנת האנושות אז שהעולם בצורת משטח.

ב. ובכל זאת, לא רק בחציו העליון מתגוררים בני אדם, אלא גם בחציו התחתון.

ג. גם בני האדם שבמחצית הכדור התחתון קיימים ועומדים (כלומר רגליהם דורכות על אדמת הכדור) כשאר בני האדם שבמחצית העליונה. כח המשיכה.

ד. על אף הדמיון והשויון בצורת בני האדם ובמצבם שבשני חלקי הכדור, חזות פניהם, צבעם, וכדו' שונים ממקום למקום (כושים, אדומי העור, צהובי העור וכו').

ה. השוני שבחזות בני האדם במקומות השונים נובע כתוצאה מהבדלי מזג האויר שבין המקומות.

ו. בחלק מן העולם, כאשר לאלה יום לאלה לילה, וכשלאלה לילה לאלה יום.

ז. ויש מקום בעולם שמואר תקופה ארוכה וחשוך זמן קצר.

חכמי תורת ישראל היו מודעים לעובדה שהמידע שבידם איננו ידוע לאנשי המדע דאז, ואף אמור להיות תמוה ומוזר בעיניהם. בסוף דברי הזוהר הנ"ל חז"ל מגדירים מידע זה בשם סוד. חכמינו ז"ל גם מצהירים שמקור המידע אינו באמצעות מחקר שבוצע, אלא כך נמסר להם, לבעלי חכמת התורה. ("יורזא" דא "איתמסר" למאריהון דחכמתא) (7). כלומר מקור המידע אינו טבעי, אלא תורני.

האין די בכך בכדי להוכיח שהתורה, מן השמים היא??

נרתיק השמש

במדרש בראשית (בראשית רבה פ' ו') נאמר :

"גלגל חמה יש לו נרתיק"

המדרש מציין בהקשר לכך את הפסוק בתהילים (יט, ה) :

”לְשֹׁמֵשׁ שָׁם אֱהָל בְּהֵם”

”נרתיק” זה של השמש מוזכר בעוד מקומות בדברי חז”ל (ראה לדוגמא בבא מציעא פו, ב). מדבריהם מתבאר כי אלמלא ה”נרתיק” של השמש היו יושבי כדור הארץ ניזוקים בצורה חמורה ביותר (8).

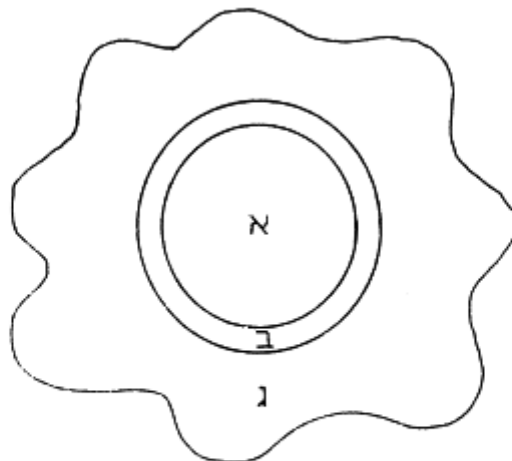
למותר לציין כי הבלתי מאמינים לתורת ישראל התקשו לקבל את הדברים. שהרי השמש גלויה לעין כל, ואין עליה שום סימן של מעטפה או נרתיק.

אך מאידך, חז”ל גם הם ראו שאין על השמש שום סימן של מעטפה או נרתיק, ובכל זאת אמרו את הדברים בהחלטיות, מפני שכך אומרת התורה!

ומה אומרים בנושא זה אנשי המדע בעידן החלליות והצילומים של השמש בקרינת X?

הנה מבנה סכימטי של השמש מתוך ספרו של ד”ר נ. וידאל, אסטרונום בכיר במצפה המלכותי הבריטי ”גריניץ”, ופרופסור אורח במרכז לאסטרופיזיקה באוניברסיטת הרוורד, ארה”ב. (”צבא השמים”, חלק א עמ’ 27) שירטוט המבנה הסכימטי והכיתוב שמתחתיו המופיעים כאן מצולמים מתוך הספר - באדיבות המחבר.

שרטוט 1: מבנה סכימטי של השמש: איזור א' הוא "תוך" השמש והוא בסמפרטורה של 10.000 עד 15 מיליון מעלות חום במרכזו. איזור ב' הוא "הנרתיק" הסופג את הקרינה החזקה ונלי ההלם הבוקעים מתוך השמש. איזור ג' הוא "העטרה" המהווה את "הילת השמש" המורכבת גם היא מגאזים שהם דלילים ביותר.

והרי דבריו של ד"ר וידאל בהסבר הדברים ("צבא השמים" עמ' 26) :

כזכור, השמש היא כדור גאז ענקי שהטמפרטורה של שפתו היא 6000 מעלות חום. מתחת לשפתו גועשים גאזים בטמפרטורה גבוהה עוד יותר. בהתאם לחישובים שבידינו, עולה הטמפרטורה יותר ויותר עד שבמרכז השמש היא מגיעה לכדי 15,000,000 מעלות חום! כיום משערים כי מרכז השמש הוא "כור גרעיני" המשחרר כמויות חום אדירות המוצאות דרכן אט אט החוצה. עוצמת הקרינה הולכת ופוחתת לאורך הדרך החוצה עד שהיא מגיעה לשכבות החיצוניות של פני השמש הנמצאות "רק" בטמפרטורה של 6000 מעלות חום. הטמפרטורות הגבוהות האלו בתוך השמש גורמות לכך שהגזים שם גועשים במימדים אדירים ואף יוצרים גלים מתפרצים ההולמים בכוחות אדירים בשכבות הגאזים החיצוניות של השמש. שכבות אלו סופגות את קרינת החום עצמה הבוקעת מתוך השמש, וכן בולמות את הזעזועים שגלים אלה מכים בה. שכבות חיצוניות אלו אנו קוראים בשם "הנרתיק".

שרטוט 1 מראה את המבנה של השמש כפי שהוא ידוע לנו היום: איזור א' הוא פנים השמש. שם הטמפרטורה גבוהה מאד (עד 15 מיליון מעלות חום במרכז). באיזור זה הקרינה היא חזקה ביותר בקרינה אולטרא סגולה, קרינת X (רנטגן), וכן קרינת גמא. אם קרינות אלו היו מגיעות ישר לכדור הארץ הן היו שורפות את כל העולם. שכבה ב' היא הנרתיק האחרון הבולם קרינה זו וכן את גלי ההלם הבוקעים מתוך השמש "ומרככת" אותם. שכבה זו נקראת "פוטוספירה" והיא בטמפרטורה של 6000 מעלות.

עד כאן דבריו של ד"ר וידאל. והרי עבורינו הלקח כפול:

א. התורה, על המידע המדעי המופיע בה, אין מקורה בגורם אנושי, אלא בבורא העולם אשר גילה בתורתו לעמו את מסתרי בריאתו, ובהם גם את אותם שאינם נראים לעין השטחית.

ב. יש להתייחס ברצינות הרבה ביותר ובכובד הראש הראוי לכל מאמר חז"ל, אף אם הדברים נראים בלתי נתפסים במבט פשוט.

המוות, חידלון?

לפני שנים ספורות יצאו עיתונים רבים בארץ ובעולם בכותרות רעשניות המכריזות כי לראשונה טוענים אנשי מדע כי יש חיים לאחר המוות!!

נצטט כאן לדוגמא כתבה מן העיתונות (צילום הכתבה מופיע בחוברת הידועה "החיים מדוע ולשם מה" עמ' 16):

יש חיים אחרי המוות טוענים - בפעם הראשונה - אנשי מדע רופאים ופסיכיאטרים שחקרו במשך שנים ארוכות חולים שנחשבו מבחינה רפואית למתים, וחזרו אחר-כך לחיים - מצאו קווים משותפים בסיפוריהם המעידים, לדבריהם, כי המוות אינו חידלון.

ד"ר רימונד א. מודי, רופא צעיר המתמחה בפסיכיאטריה ובעל תואר בפילוסופיה מאוניברסיטת ווירג'יניה מביא בספרו "חיים לאחר החיים" שיצא לאור לאחרונה, עדויות של אנשים ש"ראו את המוות"; חולים קשים או פצועי-תאונה שהוכרזו מתים אך נשאר בחיים כ"ניסים רפואיים". הם מספרים על ניסיונם בוואריאציות שונות, אך אלמנטים מסויימים משעות או רגעי "הפטירה" חוזרים בכל הסיפורים: מנהרה אפילה, אור גדול וחזק שהיה "ישות" שופעת אהבה ללא קץ. הישות דברה עמם בדרך של העברת מחשבות. הם ראו את כל קרוביהם וידידיהם שנפטרו לפנייהם באים לקראתם, הם ראו תמונות מהירות אך ברורות, מחייהם, וכולם, בלי יוצא מן הכלל, היו מסוגלים לראות ולשמוע את כל הנעשה סביב גופם הגשמי שעזבו "למטה". כולם סיפרו פרטי פרטים על שולחן הניתוחים עליו "נפטרו" או על המכונות המרוסקות בה "נהרגו", פרטים מדוייקים עד לפרט הרפואי הקטן ביותר, והרופאים שטיפלו בהם אינם מבינים איך קלטו אותם שעה שהיו מתים לפי כל כללי הרפואה ללא דופק, ללא נשימה וללא גלי-מוח.

"ידעתי שאני נפטרת", סיפרה אשה ש"נפטרה", "אך לא יכולתי לעשות דבר, כי אף אחד לא שמע אותי. יצאתי מתוך הגוף, אין לי ספק בכך, כי ראיתי את גופי מונח על שולחן הניתוחים ושמעתי את הרופאים "מוותרים" עלי, הרגשתי נורא, כי לא רציתי למות. פתאום ראיתי אור. הוא היה עמום תחילה אך התחזק. זה היה אור עצום, קשה לתארו. הוא עטף את הכל, אך לא סינוור אותי ויכולתי להמשיך לראות את חדר-הניתוחים. כשהאור הגדול היה עלי - או נכון יותר, כשהייתי בתוכו - לא הבנתי מה קורה, אך כשהאור שאל אותי אם אני מוכנה למות, היתה לי הרגשה כאילו שאני מדברת עם אדם. אך זה לא היה אדם. זה היה האור שדיבר... שהתקשר. ידעתי שהאור יודע שלא הייתי מוכנה למות. היתה

לי הרגשה כאילו אני נבחנת. הרגשתי כל-כך טוב. הרגשתי ביטחון ואהבה. קשה לתאר, קשה להסביר..."

עדה נוספת, סוזי הולדה, מתארת את "כמעט המוות" שלה כך: "הוחשתי לבית חולים בחודש החמישי להריוני מכיוון שהייתי חולה מאוד. הרופאים היו בלחץ והחליטו על ניתוח קיסרי דחוף, אולם אני הייתי חסרת דאגה. אני חושבת שבשלב הזה כבר גמלה בליבי ההחלטה להסתלק... לאחר מכן אני זוכרת, שאיבדתי את ההכרה. הדבר הבא שאני זוכרת הוא שאני מביטה מעל גופי, כשאנשים רכונים מעליו. אחר כך ראיתי עיגול מקרין אור לבן, ובתוכו אור כחול, ומצאתי את עצמי נשאבת לתוך האור הכחול. שלוה רוגע ויופי מוחלטים הקיפו אותי. התחושה היתה כמו לצוף. נשאבתי עמוק לתוך מנהרה, שבקצה היה אור, ובתוכה שמעתי קול מדבר אלי: 'האם את באמת חושבת שעשית מה שהיית צריכה לעשות? האם את מתכוונת להשאיר את ילדך סימון בן השלוש לבדו?' הקול הזה חזר על עצמו ברכות שוב ושוב. חשבתי לעצמי: 'אילו אנשים ידעו באמת מהו פירושו האמיתי של המוות, הם לא היו פוחדים, מכיוון שאין זה משנה מה קורה לגוף שלך, אתה אינך נמצא בו. אתה תודעה משוחררת ומלאה אור.' הבנתי שזהו רגע הבחירה. יכולתי להמשיך לתוך האור, אך מצאתי את עצמי נשאבת בחזרה. היה מין רעש כזה, ופתאום מצאתי את עצמי בתוך הגוף שלי, כשמסביבו אינפוזיות והמולה גדולה."

מי שחוקרת כבר שנים ארוכות וברצינות רבה מאוד את הנושא היא הפסיכיאטרית האמריקאית הנודעת אליזבת קובלר-רוס. "אני יודעת מעבר לכל צל של ספק, כי החיים ממשיכים לאחר המוות הפיזי", כך מסכמת רוס מחקר של למעלה מ-20 שנה. מטבעי אני מאוד סקפטית, ועל כן בחנתי בקפידה כל היבט של החוויה הזו. גיליתי, למשל, שאנשים שמגופם נקטעו אברים, סיפרו כי כשעזבו את גופם, כנשמות שוב היו שלמים. יתר על כן, עיוורים מלידה תיארו בפני בדיוק מדהים מה לבשו האנשים שהיו בחדר בו גופם היה מונח, אילו תכשיטים ענדו ומה עשו. זה הרי בלתי אפשרי! כיצד הם יכלו לדעת זאת?"

קובלר-רוס אינה רואה כל צורך או טעם לשכנע אנשים אחרים באמיתות התופעה. "אלו שפתוחים לשמוע - ישמעו, ואלו שאוטמים את אוזניהם - יזכו להפתעה..." היא פוסקת.

חקר תופעת ה"כמעט מוות" מצביע על אלמנטים רבים המשותפים למיליוני עדים (30 מיליון!) מכל קצוות כדור הארץ. התיאור הראשוני והמשותף לכולם הוא ריחוף מחוץ ומעל לגוף הפיזי. העדים מספרים, כי היו ערים לכל האירועים שהתרחשו סביבם. לאחר מכן רובם מתארים הימצאות בסביבה מוארת ובעלת יופי פנימי "וגלישה" דרך מנהרה חשוכה לעבר אור בהיר. רבים מספרים על קול שדיבר אליהם.

נכים סיפרו על תחושה של השתחררות מכבלים, וכמעט כולם ציינו את היעלמות הפחד האנושי מאותו הדבר המסתורי הקרוי "מוות".

חוקרי התופעה מצביעים בראש ובראשונה על העובדה, כי לא ייתכן שאלמנטים זהים יחזרו בעדויות של מיליוני אנשים, אלא אם כן אכן חוו כולם משהו אמיתי.

ספר מרתק בשם "LEBEH" ("חיים"), אשר ראה אור השנה בגרמניה המערבית ושובה שם לבבות צעירים ומבוגרים כאחד, טוען כי האדם המודרני, בן המאה ה-20, אומנם שואל את עצמו שאלות כמו: "מאין אני בא" ו"לאן אני הולך", אולם מכיוון שנקודת המבט שלו על החיים היא חומרית בלבד, הוא נוטה להתחמק מנושא המוות ואף מפתח פחדים וחרדות בקשר לכך.

החיים הארציים, קובע הספר, הינם רק חלק מן החיים האמיתיים. הם תחנת ביניים במסע הנשמה. זוהי תקופת לימוד עבור הנשמה. כדור הארץ הוא בית הספר.

הנשמה, לפי "חיים" חודרת לגוף הפיזי ברגע הלידה וקשורה אליו עד למוות, שאינו אלא כהסרת בגד מגוף. לעיתים הנשמה יוצאת מן הגוף, במיוחד בעת שינה עמוקה ובמצב של חוסר הכרה. אולם בניגוד למוות, במצבים אלו היא עדיין מחוברת לגוף בחוט דק של אנרגיה.

יוהה שנל, תרפיסטית מגרמניה, מספרת כי במשך 20 שנה היתה עדה לתהליכי מוות רבים, ותמיד לאחריהם היתה מסוגלת להבחין בהעתק אנרגטי של המבנה האנושי לובש צורה מעל הגוף הפיזי בו כבו החיים.

ואולי המעניין מכל הוא, שהחוקרת, קובלר-רוס, עברה בעצמה חוויה של "כמעט מוות". "יש הבדל גדול בין חקר עדויות של אנשים אחרים לבין התנסות אישית", היא אומרת, "בצחוק אני אומרת לעצמי, שהמקרה שלי היה יפה יותר מכל אותם 20000 מקרים שחקרתי. אחרי שהיית פעם אחת בתוך האור הזה וחווית את הרוגע והאהבה, זה משנה לחלוטין את כל ערכיך ואת איכות חיידך. עד כאן מן העיתונות.

אגב, המספר הרב של השבים לחיים בדורינו, מוסבר על ידי פרופסור קנט רינג, פרופסור לפסיכולוגיה תודעתית באוניברסיטת קונטוקט ומייסד מחלקת חקירת "תופעת כמעט מוות" באוניברסיטה, בכך ש"טכניקות ההחייאה החדשניות בזמנינו החזירו אנשים רבים ממצב של כמעט מוות אל החיים".

לאנשי המדע נודע לראשונה בזמנינו כי יש חיים לאחר המוות. ומה תורת ישראל אשר ניתנה לפני אלפי שנים אומרת בעניין??

"וַיִּזְכֹּר אֶת בּוֹרְאֵיךְ בַּיָּמִי בְּחֹרֶתֶיךָ, עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֹאוּ יָמַי
הָרָעָה, וְהִגִּיעוּ שָׁנִים אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵין לִי בָהֶם חֶפֶץ (א-אלו ימי
הזיקנה) ... עַד אֲשֶׁר לֹא יִרְתַּק חֶבֶל הַכֶּסֶף... וַיֵּשֶׁב הָעֶפֶר עַל
הָאָרֶץ פְּשֵׁהָיָה, וְהָרוּחַ תָּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נִתְּנָה" (קהלת
יב, א-ז)

תורת ישראל, אשר הקדימה את המדע - מעצם היותה על אנושית, לא
רק ידעה שיש חיים לאחר המוות, היא גם גילתה לעמנו את אשר עתיד
להתרחש עם האדם לאחר מות הגוף! מתוך אין ספור פרטי מידע
שבתורה, נצטט כאן מתוך התורה שבעל פה מספר משפטים אשר
האחרון שבהם נוגע לעניננו בגדר מעט המכיל את המרובה.

"הסתכל בשלשה דברים - ואין אתה בא לידי עבירה. דע
מאין באת, ולאן אתה הולך, ולפני מי אתה עתיד ליתן דין
וחשבון. מאין באת, מטיפה סרוחה. ולאן אתה הולך,
למקום עפר רימה ותולעה. ולפני מי אתה עתיד ליתן דין
וחשבון, לפני מלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא." (אבות
ג, א)

עתה נתמקד בהתיחסות התורה לדברים האמורים במחקרים החדשים.

ובכן, התבוננות במחקרים אלו אשר תמציתן מובאת בכתבה הנ"ל (וראה
עוד ביתר הרחבה בחיבורינו "תשע תשובות ושאלה" מתוך סדרת "תורה מן השמים", פרק ראשון)
מחדשת לבן הדור המודרני חמשה נתונים מרכזיים :

א. קיימת אפשרות של חזרה לחיים לאחר מוות קליני.

ב. הנפטרים רואים לאחר מותם אור גדול וחזק אשר הוא
"מציאות של מישהו" השופע אהבה ללא קץ. הוא מדבר
עמהם בדרך של העברת מחשבות.

ג. הנפטרים רואים את חייהם עוברים לפנייהם בשברירי
בזק, אך בסדר כרונולוגי, במהירות מופלאה.

ד. קרובים וידידים אשר נפטרו קדם לכן, יוצאים לקראת
הנפטר.

ה. המתים מסוגלים לדעת את כל הנעשה מסביב לגוף
הגשמי המונח למטה (גם מי שהיה עיוור בחייו9!!)

למרבה הפלא (!) כל חמשת הנתונים הנ"ל, והרבה יותר מהם, מופיעים בתורה בכמה וכמה מקומות, ואף מבוארים ומפורטים ומוסברים יותר מן המחקרים המדעיים. נצטט נא בזה חלק מהם.

א. קיימת אפשרות של חזרה לחיים לאחר מוות קליני.

במסכת שמחות (תחילת פרק ח) נאמר :

"יוצאין לבית הקברות ופוקדין על המתים עד שלשה ימים. מעשה שפקדו אחד וחי עשרים וחמש שנים, ואחר כך מת."

כלומר, עד שלשה ימים מהקבורה יש לצאת לבית הקברות ולבדוק אם הנקבר לא שב לחיים. מכיון שעד שלשה ימים קיימת אפשרות של חזרה לחיים (!) [וראה בפרישה סימן שצ"ד שזהו דוקא בימיהם שהיו קוברים בכוכים]. ומעשה שפקדו אחד, וחי עוד עשרים וחמש שנה.

ובתלמוד (בבא בתרא י, ב) מסופר על רב יוסף בנו של רב יהושע שנפטר ושב לחיים. אמר לו אביו מה ראית? אמר לו, עולם הפוך (-מכאן) ראיתי. עליונים (אנשים שנחשבו כאן לנכבדים מחמת עושרם וכדו') למטה, ותחתונים (אנשים שנחשבו כאן לפשוטים, אך היו עובדי האלקים כראוי) למעלה. אמר לו אביו: עולם ברור ראיתי!

ועוד מסופר בתלמוד (ראש השנה יז, א) על רב הונא בנו של רב יהושע ששב לחיים וסיפר לרב פפא שאמנם היה אמור למות "ואמר להו הקדוש ברוך הוא הואיל ולא מוקים במיליה, לא תקומו בהדיה". (-אמר להם הקדוש ברוך הוא, הואיל ואינו מעמיד על מדותיו - אלא מעביר על מדותיו, אף אתם לא תעמדו על הדין איתו לדקדק אחריו). כלומר רב הונא זכה אף לשמוע את סיבת שיבתו לחיים. וראה עוד בזוהר הקדוש במעשה הינוקא שהתפלל על אביו, שהוא זקוק לו כדי ללמוד, ושב אביו לחיים.

ב. הנפטרים רואים לאחר מותם אור גדול וחזק אשר הוא "מציאות של מישהו" השופע אהבה ללא קץ. הוא מדבר עמהם בדרך של העברת מחשבות.

בזוהר הקדוש (בראשית ריח.) נאמר :

"בשעתא דאשלימו יומי דבר נש לאפקא מעלמא, איתייהיב רשות לבר נש למחמי מה דלא הוה ליה וכו'" (בשעה שנשלמו ימיו של האדם לצאת מן העולם, ניתנת רשות לאדם לראות מה שלא היה לו רשות לראות).

ידוע שגילויים עליונים משולים לאור. וראה בספר הישר (שער יד) :

"והעולם הבא הוא רחב, בלא קצוות וכו' אורה גדולה אשר
לא תדמה לאור העולם הזה".

עוד ראוי לציין כאן את דברי חז"ל :

"הרי הוא אומר : כי לא יראני האדם וחי (שמות לג). בחייהם -
אינם רואים, אבל רואים הם בשעת מתתן". (במדבר רבה, סוף
נשא)

ועוד אמרו חז"ל :

"כיון שבא האדם להפטר מן העולם, נגלה עליו הקדוש ברוך
הוא וכו'" (ילקוט שמעוני איוב, תתקכ"ב)

**ג. הם רואים את חייהם עוברים לפניהם בשברירי בזק, אך בסדר
כרונולוגי, במהירות מופלאה.**

לפני המצאת המצלמה ומכשירי ההסרטה וההקרנה, המנציחים את
ההוה ומראים בעתיד את העבר כהוה היו דבריהם של החוזרים לחיים
בלתי נתפסים בשכל : לראות את אשר נעשה בעבר?!! כיצד יתכן?!

לפני אלפי שנים כתבו חז"ל משפט חד זה :

"כשאדם נפטר מן העולם באים כל מעשיו ונפרטים לפניו".
(ספרי, האזינו)

ד. קרובים וידידים אשר נפטרו קדם לכן, יוצאים לקראת הנפטר.

בזוהר הקדוש, בהמשך הציטוט המובא לעיל באות ב' בדבר מתן
האפשרות לאדם לראות בשעת הפטירה, נאמר כך :

"אבוי וקריבוי משתכחן תמן עימיה, וחמי להון, ואישתמודע
להון, ואזלין עם נשמתיה עד אתר דתשרי באתריה". (אבוי
וקרוביו נמצאים שם עמו, והוא רואה אותם, ומתוודע אליהם, והם הולכים
ומלווים את נשמתו עד המקום אשר בו היא תשכון).

על אשר התרחש ביום פטירת רבי שמעון בר יוחאי מספר הזוהר הקדוש
(בתחילת האדרא זוטא) :

אתעטף רבי שמעון, ויתלב. (התעטף רבי שמעון בלבושו, וישב). פתח
ואמר לא המתים יהללו יה וכו' אמר: הא רב המנונא סבא
הכא, וסחרניה עי' צדיקי גליפן בעיטרין מנהרין כל חד וחד
וכו' (הנה רב המנונא סבא נמצא כאן וסביבו שבעים צדיקים חקוקים בעטרות
ומאירים כל אחד ואחד וכו') עד דהוה יתיב אמר (ובעודו יושב, אמר): הא
רבי פנחס בן יאיר הכא, אתקיננו דוכתיה. אזדעזעו חברייא
דהוו תמן וקמו ויתבו בשיפולי ביתא וכו' (הנה רבי פנחס בן יאיר
כאן, התקיננו מקומו. הזדעזעו החברים שהיו שם וקמו וישבו בירכתי הבית וכו')...

וראה עוד בתלמוד (ברכות כח) אודות רבן יוחנן בן זכאי שאמר סמוך
לפטירתו: "הכיננו כסא לחזקיהו מלך יהודה שבא!" (שבא אלי ללוותני. רש"י
שם)

ה. המתים מסוגלים לדעת את כל הנעשה מסביב לגוף הגשמי.

חז"ל, אשר מקור המידע שבידם איננו נובע ממחקרי השבים לחיים
ממוות קליני זמני, אלא מתורתו העמוקה והרחבה של בורא האדם, ידעו
מאז את אשר אנשי המחקר יודעים זה עתה, וידעו גם את אשר אנשי
המחקר עדיין אינם יודעים. חז"ל מציינים בדבריהם את משך הזמן שבו
הנפש שוהה בסביבת הגוף. וכך נאמר בתלמוד ירושלמי (יבמות פרק טז, ה"ג) :

"כל שלשה ימים אחרי הפטירה, הנפש טסה על הגוף".

ועוד נאמר בתלמוד (שבת קנב, ב) :

"כל שאומרים בפני המת, יודע".

וראה עוד בתלמוד מסכת ברכות (יח, ב) אודות נשמות המשוחחות ביניהן
לאחר המוות. ובמסכת בבא מציעא (פד, ב) מסופר שרבי אלעזר בנו של רבי
שמעון בר יוחאי היה משיב לשאלות לאחר פטירתו. ובמועד קטן (כה, א)
שיחת יהודה וחזקיה בני רבי חייא בקברם. ובכתובות (קג, א) אודות רבי
יהודה הנשיא שהיה מגיע לביתו לאחר פטירתו בכל ערב שבת. ובתענית
(כג, ב) אודות גדול בתורה שלאחר פטירתו סייע לבנו. ובשבת (קנב, ב) רב
אחאי גער מתוך קברו בחופרים. ובברכות (יח, ב) זעירי מבקש פקדונו
מאשה שנפטרה אשר גילתה לו את המקום שהחביאה ובישרה על פלונית

העתידה להגיע למחרת לבית הקברות, כי תפטר. וראה עוד שם אודות
שיחת שמואל עם המתים.

האם העובר שומע קולות מן החוץ?

איסור האכילה והשתיה ביום הכיפורים ידוע ומפורסם בכל ישראל. ובכל זאת, כאשר קיים חשש לסכנת חיים עקב ההמנעות מאכילה, מבואר במשנה (יומא פרק ח, ה) שמותר וחובה לאכול.

אחת הדוגמאות לחשש סכנה המוזכרות באותה משנה היא:

”עוברה שהריחה, מאכילין אותה עד שתשיב נפשה”. ופירש רש”י: ”העובר מריח ריח תבשיל, והוא מתאוה לו. ואם אינה אוכלת, שניהם מסוכנים”.

כלומר, כאשר אשה הרה מריחה תבשיל והיא מרגישה צורך נפשי בלתי מוסבר לאכול ממנו, לדעת תורת ישראל לא היא זו שמתאוה, אלא העובר קלט את הריח באמצעותה והוא מתאוה. ואם תמנע עצמה מן האכילה, חיוו וחייה בסכנה.

יותר מכך. בתלמוד הערוך על אותה משנה (יומא פב, ב) מסופר (מתורגם מארמית):

מעשה במעוברת שהריחה ביום הכיפורים. באו לפני רבי יהודה הנשיא ושאלוהו כיצד לנהוג. אמר להם לכו ותלחשו באוזנה שיום הכיפורים הוא היום, אולי תוכל להתאפק. לחשו לה, ופסק העובר מתאוותו, ונרגעה האשה. קרא רבי יהודה הנשיא על אותו עובר את הפסוק: בטרם אצרך בבטן ידעתיד. ובאמת יצא ממנה ר' יוחנן10. ומעשה במעוברת שהריחה ביום הכיפורים ובאו לפני רבי חנינא ושאלוהו כיצד לנהוג. אמר להם לכו ותלחשו באוזנה שיום הכיפורים הוא. לחשו לה ולא נרגעה, והאכילוה. קרא רבי חנינא על אותו

עובר את הפסוק: זורו רשעים מרחם. יצא ממנה שבתאי
אוצר הפירות (-לשם הפקעת המחיר).

ניתן להניח כי במשך דורות רבים, אילו הזדמן לאנשי המדע הרציונאלי
לפגוש בדברים אלה של התלמוד, היו הם מגיבים בתמיהה מהולה
בתרעומת: "העובר במעי אמו הרי הוא גוש בשר מתפתח, המשולל כל
תכונה הקיימת במי שכבר יצא לאויר העולם, וכיצד ניתן לייחס לו
קליטת המתרחש בחוץ ותאוות?! ובכלל, וכי הוא שומע לחישה לאוזנה
של אימו?? ועוד נרגע על ידי כך?!!

והנה, בדורינו זה, עם התקדמות המחקר ואפשרות הצפיה בהתנהגות
העובר בעזרת אולטרא-סאונד, ובשיתוף מכשירי האזנה והקלטה, "נודע
לפתע" כי העובר הוא ממש אדם המסוגל לקלוט רשמים וגרויים מן
החוץ, ואפילו לזכרם!

הנה ציטוט מדבריה של המדענית הידועה סוזאן שיפלביין בספר "גוף
האדם - המכונה שלא תיאמן" (עמ' 39 ועמ' 52):

"ולד בן עשרים וארבע שבועות מפגין התפתחות עצבית
מעניינת ביותר. הוא מניע את עיניו במהירות במשך חלק
ניכר מזמן השינה שלו, בדומה לילדים ובוגרים בעת חלום.

אין ספק שהוולדות שומעים קולות. ולדות בגיל זה מגיבים,
ככל הנראה, למוסיקה. הם ממצמצים בעיניהם ונעים -
כאילו רקדו על פי קצב מוכתב.

יילודים מפגינים ראיות לזיכרונות שהם נושאים עמם מן
הרחם. עובדה היא שהם מעדיפים לשמוע קולות מוגדרים
כמו פעימות לב אימהיות, קולות של האם, ואפילו סיפורים
שקראו להם לפני הלידה. תינוק מזהה מוסיקה שאמו
הרבתה להאזין לה בעת ההריון. רבים מבינינו סבורים
שהיצורים המורכבים הללו מתחילים את הקיום האמיתי
שלהם בעת הלידה, אבל כל כישוריהם מעידים שמדובר
בהמשכה של התפתחות מופלאה, המתחילה ממש ברגע
העיבור".

כיום אין עדיין כלים מדעיים אשר יוכיחו ויסבירו כיצד בדיוק מסוגל
העובר לקלוט רשמים וריחות מן החוץ. אך לנו ברור כי בורא העולם אשר

כתב את התורה וציוה בה על איסור האכילה ביום הכיפורים, לימד בתורתו כל מידע מדעי החשוב ונצרך לקיום המצוות. וכך הוא לימדנו כי העובר מריח ומתאוה. לפיכך עוברת שהריחה ביום הכיפורים ואינה נרגעת יש להאכילה. שאם לא כן, חיי שניהם בסכנה, ופיקוח נפש דוחה את יום הכיפורים.

ומתוך כך אף ידעו חכמי ישראל כי העובר גם שומע! ומבין! וכשלוחשים באוזני אימו שיום הכיפורים הוא היום, והוא נרגע, הרי אות הוא שעובר זה נוטה אל הטוב והראוי. ואם לחשו באוזניה ולא נרגע, הרי אות הוא שנוטה אל השלילה. שהרי בודאי שמע, והבין, והחליט!)

ואם בתכונות נפשו של העובר עסקינן, נבין מעתה את המבואר במדרש (מד"ר תולדות סג, ו) על הפסוק האמור ברבקה בהיות יעקב ועשיו עופרים ברחמה:

"וַיִּתְרַצְצוּ הַבְּנִים בְּקֶרְבָּהּ. וַתֹּאמֶר אִם כֵּן לָמָּה זֶה אֶנְכִּי? וַתֵּלֶךְ לְדַרְשׁ אֶת ה' (בראשית כה, כב)

וכך לשון המדרש: "בשעה שהיתה עומדת על (-על יד) בתי כנסיות ובתי מדרשות, יעקב מפרכס לצאת. הדא הוא דכתיב (-זהו שכתוב) בטרם אצרך בבטן ידעתיך. ובשעה שהיתה עוברת על בתי עבודת כוכבים עשיו מפרכס לצאת. הדא הוא דכתיב זורו רשעים מרחם."

כלומר, חז"ל ידעו מכח קבלתם (-בתורה שבעל פה את ביאור התורה שבכתב. ראה בחיבורינו "תשע תשובות ושאלה" פרק חמישי) כי:

א. לעובר יש חוש או דרך מיוחדת על פיהם הוא מרגיש ויודע בדבר מקומות מיוחדים הנמצאים בסביבתו.

ב. פרכוסים עזים של העובר החוזרים על עצמם כאשר האם עוברת בסמוך למקומות מסויימים - אינם מקריים, ויכולים ללמד על אופיו של העובר.

ג. כאמור לעיל, העובר שומע קולות מן החוץ.

ראוי לציין שהמדע הצליח לעת עתה להשיג בכחות עצמו את הנתון השלישי שהזכרנו. והרי אנו מביטים בו מן הצד, וממתינים בסבלנות

להתפתחותו והתקדמותו אט אט בדרך להשגת שאר הנתונים הנ"ל אשר
לימדנו בורא העולם, בתורתו.

הכרת השלבים הפיזיולוגים של המחזור החדשי

אחת מאבני היסוד של מצוות היהדות, זוהי מצות "טהרת המשפחה". כלומר, לאחר ארבעה (ויש נוהגים חמשה) ימים מעת בא הוסת ולאחר שהתברר לאשה על ידי בדיקת עצמה, כי היא כבר נקיה לחלוטין, סופרת האשה שבעה ימים נקיים אשר בסופם היא טובלת במקוה (=בריכת מים צלולים הבנויה על פי חוקים מיוחדים המעניקים לה את התואר מקוה טהרה). מעת הוסת ועד לאחר הטבילה במקוה אסורים בני הזוג במגע פיזי ביניהם. (אגב, איסור חמור זה המכונה בספרות ההלכתית בשם איסור נדה, חל גם על רווקה. וזאת בנוסף לעצם איסור המגע אפילו במי שאינה נדה - ללא חופה וקידושין).

חוק זה הנראה במבט שטחי מוזר למדי בעיני האדם הפשוט, מואר לפתע באור יקרות על ידי אנשי המדע המודרני, אשר גילו לפליאתם כי החוק "התמים" לכאורה, בנוי בטכניקה גאונית המוכיחה כי הורכבה מתוך בקיאות רחבה במבנה הפיזיולוגי של אברי גוף האדם, ובחוקים הביולוגיים לפיהם מתפקדים אותם איברים. בקיאות זו היתה חייבת להיות רחבה ושולטת בפרטי פרטים נסתרים עד כדי הזמן המדויק בו מתרחש כל שינוי באותם איברים, בעוד שפרטים רבים התגלו לאנשי המחקר רק בדור האחרון ורק באמצעות כלי עזר מדעיים חדישים.

ואם לא די בכך, הרי מתברר כי חוק נפלא זה מעניק פתרון הולם למספר בעיות רפואיות וחברתיות קשות אשר חלק ניכר מן הזוגות הנשואים נאלץ להתמודד עימהן. דבר המגלה כי בנוסף לנ"ל, החוק הורכב מתוך מומחיות רבה גם בתחום הבריאותי-רפואי, וגם בתחום הפסיכולוגי וההורמונלי, וגם בתחום הבין זוגי מן ההיבט הסוציולוגי. וכאמור, מתוך בקיאות מפליאה בתחום הפיזיולוגי והביולוגי.

להבהרת הדברים, ניעזר בקטעים מתוך מאמרו של ד"ר אלי שוסהיים, "בריאות ואושר בחיי הנישואין" [בתוספת דברי הסבר והדגשה]:

מבחינה כרונולוגית קיימת התאמה מדוייקת להפליא בין המסורת היהודית לבין מדע הרפואה בנוגע לשלושת השלבים או התקופות המחלקים מבחינה פיזיולוגית את המחזור החודשי של האשה.

תחילה נפתח בשני השלבים הראשונים, ובהמשך הדברים נעבור לשלב השלישי. בשלב הראשון - מתפרק ומתפורר הקרום הרירי המצפה את פנים הרחם וגורם לדימום. בשלב השני - הרחם בונה מחדש את הקרום שנהרס, לשם הכשרתו לקבלת והזנת העובר המתפתח.

והנה, באמצעות כלים מדעיים חדישים התגלה כי משך היווצרות הקרום החדש הוא שבעה ימים מעת תום ההפרשה הדמית. אנשי המחקר נדהמו לגלות כי בתורה (ויקרא טו, כה-כח) נאמר שלאחר תום ההפרשה הדמית, יש להמתין שבעה ימים נקיים מדם, ורק אז רשאית האשה לטבול במקוה ובני הזוג שבים להיתרם.

עבור היודעים ומאמינים באמונה שלימה שלא גורם אנושי כתב את התורה, אין בדברים אלה שום פלא או חידוש. **שהרי בורא העולם הוא הוא כותב התורה, ומי כבורא יודע ומכיר את פרטי ומסתרי בריאתו??**

לפני שנציין פרט מעניין נוסף בנושא זה, חובה עלינו להדגיש שמצוות התורה לא ניתנו מטעמי בריאות בעלמא, אלא צו מלך הן אשר סיבות וטעמים רמים טמונים בהם ועלינו לקיימם בין אם גילינו בהם איזו שהיא תועלת בריאותית או כל תועלת אחרת, ובין אם לאו. יחד עם זאת ברור לנו שבורא העולם אשר הטביע את טבע הבריאה, לא הטביע נזק בריאותי בדבר הכרוך במצוה. ואדרבה, הוא בודאי קישר בריאות וטובה בטבע פעולות ומאכלי ועניני המצוות. אך יש לזכור שאין זו סיבת ומטרת המצוה, אלא פועל יוצא המתקשר אליה בהכרח.

מנקודת מבט זו נוכל עתה לציין כי במקביל לגילויים הנ"ל בהם נודע לראשונה שבמשך שבעה ימים נבנה הקרום הרירי של הרחם, התברר עוד כי כל עוד לא הסתיימה בניית הקרום, מצוי פנים הרחם במצב דומה לספוג העלול לשאוב לתוכו חיידקים המגיעים מן החוץ, ולשמש מרבץ נח להתרבות ולהתפתחות מושבות חיידקים מחוללי מחלות איומות. על ידי הפרישה בימים אלו, נחסך סיכון נורא זה.

בין המחלות הנוגעות לענין, נציין כאן את דברי חוקרי סרטן הרחם כי "אי ההקפדה על היחסים שבין בני הזוג לפי מסורת ישראל - בעשרות השנים האחרונות, וכן המתירנות הפורחת בתקופתינו, מסבירה את אובדן ה"חיסון" הטבעי הידוע של נשים יהודיות מפני מחלה נוראה זו, ועליית שכיחותה".

ניתן להאריך רבות בפרטי ובהשלכות מצוה נפלאה זו, אשר מתוכן נוכל להיווכח בבירור גמור במה שידעו אבותינו מאז ומעולם, כי האלהים בורא האדם והעולם הוא אשר כתב את התורה. אך אנו רק נציג כאן שני נתונים נוספים בקצרה, ונסמוך על הגיונו הבריא של הקורא אשר יתבונן בדברים, וירחיבם בדעתו, עד המסקנה המתבקשת.

א. לעיל הוזכרו שני השלבים הראשונים. התפרקות הקרום הרירי, ובניינו מחדש. שלבים אשר כאמור התורה הכירה אותם היטב על מועדיהם. בשלב השלישי מגיע מועד הביוץ. כלומר, הפרדות התא הקרוי ביצית והאמור להתהוות לעובר, מן השחלה. מועד הביוץ הוא בדיוק לאחר סיום בניית הקרום הרירי (האמור לקלוט את העובר המתפתח ולפרנסו) וכפי שמתברר באמצעות מכשירי סריקה משוכללים המאפשרים צפיה בהגדלה. משמעות הדברים מדהימה. לפי מידע זה נמצא שיום הטבילה במקוה על פי מצות התורה, אשר בו חלה מצוה על הבעל לפקוד את אשתו, הוא היום הכשיר ביותר לקליטת עיבור!!

המענין ביותר הוא שהחפיפה שבין המועד ההלכתי של הטבילה - לאחר תום שבעת הימים הנקיים, לבין הזמן הכשיר ביותר לעיבור, קרי מועד הביוץ שלאחר תום שבעת ימי בנין הרחם, לא התחדשה לפתע זה עתה על סמך הנתונים הנ"ל, אלא נאמרה והוגדרה במילים ברורות בתורה שבעל פה במשפט קצר: "אין האשה מתעברת אלא סמוך לטבילתה" וכו'. (נדה לא, ב. וראה עוד במדרש רבה, ויקרא יד, ה: "אין האשה קולטת אלא אחר נדתה".)

ב. בתלמוד נאמר: "מפני מה אמרה תורה נדה לשבעה? מפני שרגיל בה, וקץ בה (רש"י: מאוסה עליו). אמרה תורה תהא אסורה שבעה ימים כדי שתהא חביבה על בעלה כבשעת כניסתה לחופה". (נדה ל, ב) מימרא זו הבאה להאיר את מצות טהרת המשפחה מזוית נוספת של קשר נפשי בריא ומתמשך בין בני הזוג, מתמצתת עבורינו את הפתרון האידיאלי הנפלא לבעיית הבעיות של הבית המודרני - שיעמום ומאיסות וריחוק בני הזוג זה מזה, עד ההרס המוחלט של הבית. יש להאריך ולהרחיב בזה. אך כאמור, נניח זאת להתבוננות הקורא והרחבת הדברים בדעתו.

עם הסיום חובה עלינו לחזור ולהדגיש כי כל ההקבלה למחקרים וכל הרווחים הנפלאים הנוספים המופקים ממצוה זו ומשאר מצוות, אינם אלא עיטורים ופרחים המקשטים את המצוה ומתלווים אליה בהכרח מצד עצם נתינתה מאת בורא העולם. אך במהותה גבוהה ומרוממת היא מכל אלו.

זמן בשלות גורמי הקרישה שבדם - לראשונה בחיי התינוק

אחת המצוות המפורסמות ביותר שביהדות [ואשר הובטחנו בתורה שבעל פה שהיא תשמר על ידי עם ישראל לנצח ובשמחה - גם אם יהיה ציבור רב שאיננו שומר מצוות. ראה מסכת שבת קל, א] היא מצות ברית המילה.

וכך נאמר בתורה: "...וביום השמיני ימול את בשר ערלתו" (ויקרא יב, ב-ג). אין התורה מצווה למול את התינוק הנולד מיד בימים הראשונים ללידתו. היא גם אינה מצווה למול אותו מן היום השמיני והלאה. אלא "וביום השמיני ימול את בשר ערלתו". ביום השמיני בדווקא.

כמובן שאין אנו מתיימרים להבין בשכלינו המוגבל את עומק סיבת ציווי התורה. אך ראוי לנו להתבונן בגילוי מדעי חדשני מפליא הקשור ליום השמיני.

נצטט מדברי ד"ר אילה אברהמוב במאמרה "בעיות קרישה ודמום ביילוד". (אסיא, כרך ג עמ' 384):

"מנגנון הקרישה תלוי בקבוצת חלבונים הנוצרים בכבד, אשר נקראים "גורמי קרישה" או "פקטורי קרישה". גורמים אלה מסומנים במספרים הרומיים 1 עד 13: -III, I, והם מפעילים זה את זה בשרשרת (בעזרת אנזימים) עד לקבלת הקריש היציב הנקרא פיברין.

בימים הראשונים אחרי הלידה אין הכבד בשל עדיין לפעילות זו, וברור שאינו יכול לעמוד במעמסת יתר של פעילות כירורגית. (דבר) היכול לגרום למותו של התינוק עקב דם מסיבי, ללא יכולתו של התינוק להתגבר על הדם הזה.

באופן פיזיולוגי עד גיל 8 ימים הכבד מתחיל להתאושש הוא הולך ומתבגר, ותיפקודיו משתפרים, ובגיל 8 ימים קיימת כבר רמה מספקת של גורמי קרישה, ומניעת דם".

יותר מכך. ממחקר שהתפרסם בניו יורק בשנת 1953 עולה, כי בעוד שלפני היום השמיני קים חוסר משמעותי בחומרי הקרישה, ואילו לאחר היום השמיני חומרי הקרישה עומדים על רמה מספקת וקבועה הנשארת לאורך כל חיי האדם (100%), הרי שלקראת היום השמיני מתרבים חומרים הקרישה בקצב מהיר והם עומדים ביום השמיני על רמה של 110% (!). כלומר, ביום השמיני, ורק ביום השמיני, מגיע ריכוז חומרי הקרישה לשיא של כל הזמנים, מעל הכמות הרגילה המלווה את האדם לאורך כל חייו. (המחקר מובא בספרו של י. מרוז, "השם: הווה" עמ' 61).

מי שעינים לו, לבטח רואה הוא כאן בבירור רב את יד ה', שליט ומחולל הבריאה, ונותן התורה אשר קישר בדיוק רב את יום הגעת גורמי הקרישה שבדם לרמה מספקת, עם יום מצות ברית המילה (הנני רואה צורך להעיר כלי לא מחמת שהיום השמיני הוא היום המתאים ביותר לברית המילה - לכן נצטוונו למול ביום השמיני. אלא להיפך, מחמת שעל ברית המילה להיות ביום השמיני מסיבות הידועות לו יתברך, לפיכך הטביע בבריאה שביום השמיני תהיה בגוף רמה מספקת של גורמי קרישה ומניעת דם, כדי לאפשר קיום המצווה, וכמאמר חז"ל: הקדוש ברוך הוא איסתכיל (=הסתכל) באורייתא (=בתורה) וברא עלמא (=עולם) (זוהר תרומה קס"א א) כלומר, העולם נברא בהתאם לדרישות התורה ולא להיפך).

[אגב ראוי לציין כאן, כי אע"פ שבכל הגוף העור משמש כשכבת מגן המגנה על הגוף מפני חדירת חיידקים, מקום אחד יש בגוף אשר אדרבה, העור גורם להתרבות עצומה של חיידקים נבגים ופטריית מחוללי מחלות שונות. והוא מקום העורלה. וההסבר, על פני כל הגוף העור צמוד ודבוק אל השכבות שמתחתיו, מלבד עור העורלה שאיננו דבוק אלא קיים חלל בין העור לבין העטרה, כאשר הפתח הצר (שבראש העטרה) גורם לחדירת זיהום אל החלל, ההופך בהכרח למרבץ נוח להתרבות חיידקית נוראה. בהסרת העורלה סר איום זה. (משום כך כל תינוק הנוול בבית המלוכה הבריטי, עובר תהליך מילה להסרת העורלה). ברור לכל מבין שלא זו סיבת ברית המילה, אלא סיבה רוחנית מרוממת. אלא שבכל מצוה רוחנית הטביע הבורא יתברך תועלת גשמית. אגב, מכל היצורים עור העורלה קיים רק אצל בני האדם. נקודה למחשבה].

שליטה בידיעת והכרת כל הבהמות והחיות בעולם !!

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהֱרֹן לֵאמֹר אֱלֹהִים. דַּבְּרוּ אֶל
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר: זֹאת הַחֲזִיָּה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ מִכָּל
הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר עַל הָאָרֶץ. כָּל מִפְרֶסֶת פְּרֶסֶה וְשִׁסְעַת
שִׁסְעַת פְּרֶסֶת, מֵעֵלֶת גְּרָה בַּבְּהֵמָה אֶתֶּה תֹאכְלוּ. (ויקרא

יא, א-ג)

כלומר, המבקש לאכול מן הבהמות או החיות אשר ביבשה, עליו לבדוק אם בבהמה או בחיה זו נמצאים שני סימני הטהרה: **א. הפרסת פרסה** (שפרסות רגליה אינן מיקשה אחת אלא שסועות). **ב. העלאת גרה** (העלאת המאכל שנית לאחר בליעתו).

והנה בפסוקים הבאים מגלה התורה סוד - חוק טבע. והוא: מבין כל אלפי סוגי וזני הבהמות והחיות שבעולם ישנם רק ארבעה בעלי חיים אשר העלאת הגרה והפרסת הפרסה אינם קשורים זה לזה. כלומר שהם מעלי גרה ולא מפריסי פרסה, או מפריסי פרסה ולא מעלי גרה. **בכל שאר בעלי החיים הפרסת הפרסה והעלאת הגרה קשורים בהכרח זה בזה.** או שיהיו בו שני סימני הטהרה, או שלא יהיה אף לא אחד מהם.

התורה גם מפרטת את שמותיהם, ואת סימן הטהרה הנמצא בכל אחד מהם. וכך נאמר:

אך את זה לא תאכלו מבעלי הגרה וממפריסי הפרסה: את הגמל כי מעלה גרה הוא, ופרסה איננו מפריס, טמא הוא לכם. ואת השפן כי מעלה גרה הוא, ופרסה לא יפריס, טמא הוא לכם. ואת הארנבת כי מעלת גרה היא, ופרסה לא הפריסה, טמאה היא לכם. ואת הזויר כי מפריס פרסה הוא ושסע שסע פרסה, והוא גרה לא יגר, טמא הוא לכם. (ויקרא יא, ד-ז)

סיכום חוק הטבע האמור בתורה:

- * הגמל השפן והארנבת בלבד, מעלים גרה ואינם מפריסים פרסה.
- * החזיר בלבד, מפריס פרסה ואינו מעלה גרה.
- * בכל שאר בעלי החיים בעולם שתי תכונות אלו קשורות זו בזו!!

הבה נשים לב למשמעות הדברים. כותב התורה מתחייב לדורות עולם שכל בעל חיים אשר יגיע לידנו, ואין זה חשוב אם הוא מיערות העד שבהודו או מגיונגלי אפריקה או אף מיבשת אמריקה שהתגלתה רק לפני כמה מאות שנה, אם אינו אחד מארבעת בעלי החיים הנ"ל, ומצאנו בו סימן טהרה אחד, אזי בהכרח ימצא בו סימן הטהרה הנוסף!!

הדברים מורחבים בתורה שבעל פה (ראה בחיבורנו "תשע תשובות ושאלה" מתוך סדרת "תורה מן השמים" פרק חמישי) אשר גם מסבירה לנו כי לגילוי סוד טבע מקיף זה ישנה השלכה - מטרה הלכתית בעלת משמעות חשובה ביותר. וכך נאמר בתלמוד (חולין נט, א) :

היה מהלך בדרך ומצא בהמה שפיה גמום (ח-תוך). כלומר, ואינו יודע אם מעלת גרה היא. לפי שעל פי מיקום השיניים ניתן לזהות את מעלת הגרה, משום שיש לה שיניים רק בלסת העליונה. וזו שפיה חתוך אינו יכול לזהותה) בודק בפרסותיה. אם פרסותיה סדוקות, בידוע שהיא טהורה. ואם לאו, בידוע שהיא טמאה. ובלבד שיכיר חזיר. (שאם אינו מכיר מהו חזיר, יש לחשוש שמא זה שפרסותיו סדוקות חזיר הוא. שהחזיר מפריס פרסה אך אינו מעלה גרה).

תנא דבי רבי ישמעאל: ואת החזיר כי מפריס פרסה הוא, שליט בעולמו יודע שאין לך דבר שמפריס פרסה וטמא, אלא חזיר.

ועוד אמרו חז"ל בברייתא (ספרי פרשת ראה, קב) :

"אך את זה לא תאכלו. אמר רבי עקיבא: וכי משה קניגי ובלסתר (=צייד או זאולוג) היה?? מכאן תשובה לאומרים אין תורה מן השמים!"

"להודיע בזה מעלת התורה, שמתוכה ניכרת נתינתה מפי הגבורה בכח אלהי ממעל. כי אדם בשרזדם, אי אפשר לו להחליט שרק אלה סימניהם כן ולא זולתם. כי אולי נמצאים עוד ברואים בסימנים אלה כמו הגמל, ושפן, וארנבת, וחזיר? ואולי במשך השנים והדורות יחקרו וימצאו עוד כאלה? אבל הקדוש ברוך הוא רק הוא יודע שאין במציאות יותר מאלה שהזכיר כאן. כאשר באמת אנו רואים כי מאז שניתנה תורה לא מצאו התרים והחוקרים עוד מינים! והן הן מנפלאות תמים דעים וסגולות תורתו". (הרב ברוך אפשטיין מפניסק, בספרו תורה תמימה ויקרא יא, אות יז)

מאז כתב הרב אפשטיין זצ"ל את המשפטים הנ"ל חלפו כמאה שנה. במשך מאה שנים אלו התקדמו המחקרים המודרניים וגילו בעלי חיים רבים נוספים בכל רחבי העולם. ניתן לקבוע כי במשך למעלה משלשת

אלפי השנים שחלפו מאז מתן תורה ועד זמנינו זה התגלו כל או לפחות כמעט כל הבהמות והחיות היבשתיות. ובכל אלו לא נמצא בעל חיים אחד!) אשר הוא מעלה גרה בלבד או מפריס פרסה בלבד - מלבד אותם אשר ציינה התורה. בכל שאר אלפי ורבבות סוגי וזני בעלי החיים, או שקיימים שני אלו או שנעדרים שניהם! (מעניין שלאחרונה נודע שאף בהכלאות בין בעלי חיים שונים לא ניתן ליצור זן חדש אשר יהיה בו רק סימן טהרה אחד!)

שליטה בידיעת והכרת כל הדגים ויצורי המים בעולם

סימני הדגים המותרים באכילה, מבוארים בתורה שבכתב. וכך נאמר:

אַתְּזָה תֹאכְלוּ מִכָּל אֲשֶׁר בַּמַּיִם : כָּל אֲשֶׁר-לוֹ סַנְפִּיר וְקִשְׁקֶשֶׁת תֹאכְלוּ. (דברים יד, ט)

וקיבלנו בתורה שבעל פה (משנה מסכת נדה פרק ו, ט) :

”כל שיש לו קשקשת, יש לו סנפיר. ויש שיש לו סנפיר, ואין לו קשקשת.”

נותן התורה מכריז ומגלה חוק טבע אשר הוא הטביע בבריאה: כל דג או יצור מים אחר, אם יש לו קשקשת, אזי בהכרח ימצא בו סנפיר. אבל הסנפיר אינו בהכרח קשור לקשקשת.

כלומר, אם מצאנו באחת מחנויות הדגים בעולם, חלקי דג אשר לא ניתן לזהות על פיהן איזה דג הוא זה, אך העור אשר על פני חלקי הדג מכוסה קשקשים, הרי הדין הוא שחלקי הדג הללו מותרים באכילה! אף על פי שסימני הטהרה הם סנפיר וקשקשת, ואנו לא ראינו אם אכן היו לדג זה סנפירים בהיותו שלם. וזאת משום שעל פי הקשקשים הקיימים ברור לנו שהיו לו גם סנפירים - וכעדות כותב התורה. אך דג שמצאנו בו סנפירים אינו בהכרח בעל קשקשים.

עתה נתבונן. אפילו בזמנינו, לאחר גילוי וחקר מאות ואלפי זנים לא נודעים של דגים ושאר יצורי המים. האם יש מדען בתחום חקר החי

שבמים, בעל שם עולמי ככל שיהיה, אשר יעז להרשות לעצמו להכריז משפט זה:

”כל שיש לו קשקשת, יש לו סנפיר. ויש שיש לו סנפיר ואין לו קשקשת”.

האם יש מי שיעז?!

התורה שבעל פה הועלתה על הכתב לפני כאלפיים שנה. והיא ציינה בגאון משפט זה, אשר חכמי התורה קיבלוהו - יחד עם שאר פרטי התורה שבעל פה - איש מפי איש עד משה רבינו, אשר קיבלו ממי שאמר והיה העולם.

לא יפלא אפוא, שכל הדגים ושאר יצורי המים - בין אותם אשר כבר התגלו בעבר, ובין המתגלים מפעם לפעם עד עצם היום הזה - כולם ממש, ללא יוצא מן הכלל, מתאימים לחוק - סוד טבע זה.

האם יש אי מי אשר יכול היה לדעת זאת בבטחה, מלבד בורא העולם??

החיים המסתוריים של הצמחים

א. האם יש לצמחים רגשות?

בשנים האחרונות הולך ומתפרסם בקרב קהיליית המדענים בכל רחבי העולם מחקר עולמי מרתק, לפיו העולם הירוק שנראה לנו חסר חיים ומשולל רגשות, אינו כזה כלל וכלל!! אדרבה, הוא בעל תחושות ורגשות עזים! ואפילו יודע הוא לבטא היטב את רגשותיו, כגון כאביו ופחדיו ואושרו נפתח בלקט קצר של מחקרים מהפכניים שנתפרסמו בנושא.

”במעבדה ליד עמק מאיידה, מוטל לו גזר ביש-מזל, אך חי עדיין. הוא קשור ברצועות לשולחנו של ”מנתח”. בבשרו של הגזר (אין כאן טעות, מדובר אכן בגזר) נעוצים שני צינורות זכוכית מלאים בחומר לבן שבתוכם עוברים חוטי חשמל. הצינורות

דומים לשתי רגלים שכפותיהן קבורות בבשרו של הגזר. כאשר "צובטים" את הירך בעזרת זוג מלקחיים מברזל, מייד נרתע הגזר מרוב כאב. הוא "צווח" מרוב ייסורים. "קולו" מבטא זעזוע אין קץ. הוא מחובר למערכת חשמלית בצורה כזו, שהשדר החשמלי של כאבו, דוחף זרוע של מנוף עדין מאוד, המנוף מפעיל ראי זעיר, והראי מטיל אלומת אור על הקיר בקצה האחר של החדר. וכך - כל אימת שהגזר "נאנק" מייסורים, הרטט שעובר בו גורם להבזק של אור. כך יש בכוחו של המדע לחשוף את רגשותיו של ירק כה אטום, כמו הגזר!"

התיאור המרתק הזה, הופיע בירחון המדעי הבריטי רב-היוקרה "נייצ'ר". זה היה האות, לחשיפתו וגילוייו של עולם מופלא - עולם הצומח שהתגלה כחש ומרגיש.

לא רק גזר, גם לפת, צנונית וכרוב, מביעים רגשות, חשים ונושמים! כך קבע צ'אנדרה בוסה, מדען בעל שם עולמי שחקר את התגובות הפיזיקליות של הצומח. יום אחד, כאשר רעיון מטורף נזרק לו במוח, חיבר בוסה את מכשירי המדידה הרגישים שלו, אל העלים של צמח כלשהוא. התוצאה היתה מדהימה. כלא-מאמין, ניסה בוסה שוב ושוב לחזור על הניסוי.

התברר לו לתדהמתו הרבה, שהצמח מגיב על "מהלומות" שונות ממש כפי שבעלי חיים מגיבים!

זה היה בעצם רק קטע קטן שהשתבץ במחקר עולמי מרתק, שחשף מעט על "סודות הבריאה של הצמחים" - וכפי שכינו זאת אנשי מדע אשר חקרו את הנושא.

הרעיון המהפכני הזה התקבל על ידי המדע השמרני בבוז ובאי-אמון מוחלט. אבל ככל שהתרבו ההוכחות, לא היה מי שיכל לסתור את הממצאים. בספר חדש על עולמו המיסתורי של הצומח שיצא לאור בבריטניה, נפרשת בפנינו היריעה כולה שחושפת טפח מהעולם הזה. מדענים בעלי שם קובעים ללא ספק: הצמחים חיים ומרגישים, קולטים ומשדרים!

מחקריו של בוסה היו מדעיים לכל דבר. אבל קהיליית המדענים הבריטית התקשתה לקלוט את הרעיון המהפכני.

התפנית חלה כאשר פרופ' סידני הווארד וינס, פיסיולוג ובוטנאי של צמחים נודע מאוקספורד ומי שהיה בעבר

מורהו של בוסה, ביקש לחזות במו עיניו בניסויים של בוסה. הוא הביא עמו את הוארס בראון, מומחה נוסף לסגולות המיוחדות של הצמחים, ואת ט. ק. הוס, מי שבא במקומו של ט. ה. האקסלי כמנהל המוזיאון לתולדות הטבע בסאות קנסינגטון, לונדון. "האקסלי היה מקריב כמה שנים מחייו לו רק היה יכול לראות את הניסוי הזה", קרא הוס בראותו את הצמח מגיב על הגירוי. בו במקום, בתוקף תפקידו כמזכיר החברה הלינאית הזמין את בוסה לחזור על כל ניסוייו לפני החברה.

הפרופסורים המכובדים לא האמינו למראה עיניהם, כשצפו דרך מערכת הגדלה מיוחדת, כיצד עלה של כרוב מתפתל בעוויתות עזות בשעה שמרתיחים אותו למוות. הם חזו כיצד צנון "מתעייף" ממש כמו שריר ומתעצבן כאילו היתה לו מערכת עצבים, וכיצד ברגע ה"מוות" חולף בו זעזוע שמזכיר פירפורי גסיסה של בעל חיים. אפילו הנייצר הודה בתבוסה. בוסה זכה להכרה ממלכתית. הוא קיבל תואר אבירות כאות הערכה על מחקרו.

גם רוסייה הסובייטית עסקה בחקר החיים המסתוריים של הצמחים. ה"פראבדה" הצהיר לפני כעשרים שנה, בכותרת ענק:

צמחים מדברים. כן, הם צועקים! רק למראית עין אדם הם נושאים את כאבם בדומיה. בכתבה תיאר הכתב רְשֵׁמִי ביקור במעבדה לאקלים מלאכותי באקדמיה המוסקבאית המפורסמת למדעי החקלאות: "נבט של שעורה, ששורשיו הוטבלו במים רותחים, צווח לנגד עיני. פשוטו כמשמעו. 'קולו' של הצמח נרשם על ידי מכשיר אלקטרוני רגיש. כמי שנטרפה עליו דעתו, היה העט של המכשיר משרבט על הנייר את ייסורי המוות של נבט השעורה". הניסויים הרוסיים העידו כי צמחים קולטים אותות מסביבתם ומשדרים אותם. (מחקרים ונתונים מרתקים נוספים מופיעים בספר "החיים המסתוריים של הצמחים" מאת פיטר טומקינס וכריסטופר בירד)

אכן, תגלית פלאית, מפלאי המדע המודרני, הנעזר במכשירים אלקטרוניים עדינים ומשוכללים.

ועתה, שאלה: האם יכול היה מישהו לפני המצאת החשמל והאמצעים האלקטרוניים המשוכללים, לדעת סוד טבע נפלא זה, ולומר בבטחון מלא שלצמחים יש רגשות וכאבים והם גם זועקים ללא קול??

והנה, לפני כאלפים שנה (!) כאשר התורה שבעל פה הועלתה על הכתב, נכתב בפרקי דרבי אליעזר (פרק לד) כך:

"בשעה שכורתים את עץ האילן, קולו הולך מסוף העולם ועד סופו, ואין קולו נשמע" (14)

כיצד יכלו מקבלי ומוסרי התורה לדעת סוד טבע זה אשר נתגלה רק לאחרונה באמצעות מכשירים אלקטרוניים משוכללים?!

עם ישראל לדורותיו ידע תמיד את התשובה. מי שברא את העולם, הרי הוא מכיר את מסתרי וסודות בריאתו. וכל פרט אשר מצא לנכון לגלותו בתורה שבכתב או שבעל פה, נשמר והועבר ע"י חכמי עמינו מדור לדור.

בעדינות רבה נרשה לעצמינו להעיר כי המחקרים המדעיים בנושא הם עדיין בגיל הילדות, והמיכשור האלקטרוני הנמצא כיום בשימוש אינו אלא פרימיטיבי ביחס לידיעת תורתנו הקדושה. שהרי אין בכח המיכשור העכשווי לגלות עד לאיזה מרחק מגיע קולו של האילן הנגדע, ובתורה הקדושה גילה לנו בורא העולם, כי קולו של האילן הנגדע הולך מסוף העולם ועד סופו. (כלומר מקיף את כל כדור הארץ).

כמו כן, אי אפשר להתאפק שלא לשאול את הקורא הנכבד, כיצד היתה תגובתך אילו קראת את מאמר חז"ל הנ"ל לפני ידיעת המחקרים הנ"ל? את המסקנה המתבקשת נניח לשיקול דעתך.

ב. האם הצמחים "רואים"?

נצטט קטע מדעי נוסף מן המחקר הנ"ל, העוסק בנתון מרתק אחר, השופך אור נוסף על גילוי עולמם המופלא של הצמחים.

מחקר מרתק ועלום זה, החל למעשה "במקרה". מומחה פוליגרף (מכונת אמת) אמריקני, ערך מתוך שיעמום ניסוי לא מוסבר. הוא חיבר את האלקטרודות של הפוליגרף - לא

לאדם חי אלא לעלים של צמח שגדל במשרדו. למרבה
ההפתעה, הצמח הגיב.

המומחה המופתע רצה לקבל תגובה חזקה יותר. הוא
החליט לשרוף את העלה. עוד לפני שעשה תנועה כלשהי,
”זינקה” המחט באופן דרמטי כלפי מעלה. ממש כאילו נבדק
באותה שעה אדם שהתנסה בפרץ רגשות עז! העלה,
ש”עיניו” כנראה רואות יותר מאשר עיני בשר ודם, פשוט
הרגיש בסכנה הקרבה.

זו היתה ההתחלה. המומחה האמריקני זנח את כל עיסוקיו,
והתמסר לחקר סגולותיהם המופלאות של הצמחים. ”עד
מהרה”, כך כתב, ”גיליתי שהצמחים רואים טוב יותר ללא
עינים, וחשים טוב יותר - ללא מערכת עצבים!”

הוא גדש את מעבדתו בסוגים רבים של צמחים. עד מהרה
התברר לו דבר נוסף: הצמחים מגיבים לא רק על איומים
כלפיהם, אלא גם על איומים בלתי מוחשיים. כאשר נכנס
לחדר אדם שלא רחש חיבה לצמחים, הם הגיבו ב”חלחלה”
משלהם. כאשר יצור חי, למשל עכביש שנמלט מאויבו, נפגע,
הגיבו הצמחים בזעזוע.

הניסוי הבא הקנה למחקר פירסום עולמי. האמריקני
החליט לבצע ניסוי מדעי לכל דבר, בלתי תלוי בגורם
האנושי: בתוך המעבדה, הותקן מתקן מיוחד שהפך מדי
כמה דקות את תכולתה של קערה לתוך מים רותחים.
המכשיר בלבד, קבע מתי יהיו בקערה דגיגים שמיועדים
לבישול, ומתי יהיו בה רק מים. שלשה צמחים מסוג
”פילודרנון” הובאו למעבדה וחוברו לגלוונומטר (מכשיר
למידת זרמים חשמליים חלשים). בכל פעם שהדגיגים הושלכו לתוך
המים הרותחים - כל הצמחים הגיבו ברוב עוצמה!

העולם המדעי נתפס להתרגשות. 7000 מדענים ביקשו
תדפיסים של המחקר. חוקרים בכל רחבי אמריקה החלו
לחשוב על יישומים מעשיים.

עתה נצטט עובדה המובאת בדברי חז”ל אודות ידיעתו של אחד מחכמי
ישראל בדבר יכולת הראיה של הצמחים, והבנתו העמוקה בתגובתם
הרגשית-מעשית של הצמחים.

"מעשה בתמרה אחת שהיתה עומדת בחמתן (-שם מקום), ולא היתה עושה פירות. והיו מרכיבים אותה, ולא היתה עושה פירות. אמר להם רבי תנחומא: דקלי תמרה היא רואה מיריחו והיא מתאוה לה בלבה. הביאו ממנה והרכיבו אותה, ומיד עשתה פירות". (מדרש רבה במדבר ג)

אם עדיין תמוה בלב הקורא הנכבד ומוזר בעיניו לומר שהצמח "רואה", יחקור נא ויבדוק בעצמו. צמח מטפס שנזקק לתמיכה, זוחל בדיוק לכיוון המוט הקרוב ביותר. אם יזיז מישהו את המוט, הצמח ישנה את הכיוון בתוך זמן קצר!!

ואם השלים עם נתון זה, ורק תמוהים בעיניו דברי רבי תנחומא כי לצמחים יש רגשות והם אף מתנהגים על פיהם, יקרא נא את המחקר הבא.

ג. האם הצמחים מושפעים מתשומת לב ואהדה?

מרסל פוגל, כימאי צעיר מקליפורניה, שקד על "יצירת קשר של יחסי גומלין" עם צמחיו. קשה להאמין שאכן תשומת הלב והאהדה שמרעיפים על צמח, משפיעים עליו לפרוח ולהתפתח, וכן להפך. אבל החוקרים הגיעו אכן למסקנה הזאת, אחרי מחקרים מוכחים רבים!

פוגל ביצע ניסוי מעניין: הוא ביקש מאחד מחבריו, פסיכולוג קליני, להתבונן ול"הקריין" רגש עז אל הצמח שלפניו. הצמח התפרץ בתגובה עזה ומיידית - אבל אז לפתע "שבק חיים". על מה חשבת? שאל פוגל המסוקרן. האיש השיב שכאשר התבונן בצמח וניסה לחשוב עליו, נזכר בצמח שיש לו מאותו סוג בדיוק בבית, והישווה בין שניהם. הוא סיכם בליבו שהצמח של פוגל נחות בהרבה. "רגשות" הצמח נפגעו עד כדי כך שהוא מיאן להגיב במשך כל אותו יום, והוסיף "להחמיץ פנים" שבועות לאחר האירוע...

הצמחים, סוברים הבוטניקאים, ניחוונו ב"חושים" מסתוריים המאפשרים להם לחוש את המתרחש בסביבתם ולהגיב עליו בתחכום שעולה עשרות מונים על זה של האדם!

בשלב הבא, אחרי עשרות נסיונות שהוכיחו את הקשר האפשרי בין הצמח לסובב אותו, הצליח פוגל להגיע לדרגה שבה - כל אימת שחווה חוויה מרגשת מכל סוג שהוא, הגיבו הצמחים בהתאם. אפילו צמח שהיה מרוחק ממנו!

באחד הניסויים שתועדו, קטף פוגל שני עלים משיח מסויים והניח אחד מהם על השולחן והשני - סמוך למיטתו. לאחד הקדיש תשומת לב מרובה, מהשני התעלם.

"בכל בוקר כשאני מתעורר, סיפר, אני מסתכל בעלה שלי ממיטתי ורוצה שהוא ימשיך לחיות. איני מקדיש תשומת לב לעלה השני". כעבור חודש הזמין פוגל את עמיתו בחברת אי.בי.אם, שבה עבד. הם בקושי האמינו לו: העלה שהתעלם ממנו, היה כמוש ונבול לגמרי. השני, זה שהניח ליד מיטתו, היה ירוק ורענן כולו!

מן הראוי לצטט בזה את לשון הזוהר הקדוש (מתורגם):

"אין לך כל עשב ועשב מלמטה שאין ממונה עליו מלמעלה, ושומר אותו... ואומר לו: גדל!" (זוהר בהשמטות לח"א סא, ובראשית רבה י, ו)

ד. האם הצמחים שומעים?

הצמחים, כך התברר, חשים במתרחש סביבם. האם הם גם שומעים? תהה החוקר הסיני סינג. שמועות שהגיעו לאוזניו, סיפרו כי הצמחים שזוכים ל"טיפול מוזיקאלי" מלבלבים ופורחים בזכותו. אבל היו אלה שמועות חסרות בסיס. איך אפשר להוכיח דבר כזה?

סינג פיתח מערכת בדיקה מדעית. הוא לקח הרבה צמחים שופעי בריאות, כולם באותו גיל, וחשף אותם - מין אחד בכל פעם - ברדיוס קבוע סביב מקור שהשמיע צלילים של שלושה כלי נגינה. התוצאות היו מעל למשוער: הצמחים פרחו והפיקו זרעים הרבה מעל הממוצע!

אחרי שסידרת ניסויים מדעיים חיזקה את הקביעה הזאת, החליטו חקלאים אחדים ליישם את השיטה כדי להגביר את היבולים. הם הקליטו נעימות של מוזיקה והשמיעו אותן ברמקולים, שעה ביום, לשישה זנים של אורז שגדלו בשדות. היבולים שנקצרו היו גדולים ב - 25 עד 60 אחוזים מהרגיל.

פטר בנטון, איש משרד החקלאות הקנדי, ניסה להעתיק את השיטה היפאנית - כדי לסייע לקלחי התירס להתמודד במזיקים שגרמו נזק כבד. הוא הקליט קולות שדומים לקולות שמשמיעים עטלפים, והשמיע אותם בשדות. השדות הנגועים התאוששו במהירות מדהימה (יורשה לי להעיר כי אע"פ שעורכי המחקר שיבצו את מעשיו של פטר בנטון ברשימת ההוכחות, למעשה אין זו הוכחה לנידון המחקר, שהרי אפשר שהחרקים המזיקים, ולא הצמחים, הם ששמעו את קולות העטלפים אשר כידוע הינם ניזונים מחרקים, ונפוצו לכל עבר. העורך).

אבל אם החוקרים קיוו שההצלחה תביא לייצור מוצלח יותר של מזון חקלאי, הם טעו. התברר שאותם קולות שממריצים זנים אחדים לגדול, מעכבים את גדילתם של אחרים. המדע טרם הצליח לפענח את מסתרי כושר השמיעה האינדיבידואלי של הצמחים.

ובכן, המדע גילה שהצמחים שומעים. חכמי התורה ידעו לפני אלפי שנה שהצמחים גם מדברים. את זאת המדע עדיין איננו יודע - משום שאין לו עדיין את הכלים לגלות זאת. חכמי ישראל לא היו זקוקים לכלים אלה מפני שמי שברא את העולם גילה סודות טבע רבים בתורתו¹⁶ וביניהם גילה גם סוד זה. יתירה מכך, היו מחכמי ישראל שאף ידעו להבין את שפת הצמחים⁽¹⁾. וכך מעידים חז"ל:

רבן יוחנן בן זכאי לא הניח מקרא ומשנה וגמרא, הלכות ואגדות, דקדוקי תורה ודקדוקי סופרים, וגזרות שוות, תקופות (אסטרונומיה), וגמטריאות, שיחת מלאכי השרת, ושיחת שדים, ושיחת דקלים וכו'. (סוכה כח, א)

חיתוך וביקוע באמצעות קרינה

לאחרונה הולך ומתרחב השימוש בקרינה לצורך חיתוכים שונים הדורשים יכולת חיתוך בעוצמה רבה, יחד עם דיוק מירבי ועבודה נקיה. כך מוצאים אנו את מכשירי ההקרנות במקומות שונים ומגוונים, החל ממלטשות יהלומים, ועד חדרי ניתוח.

הקרינה הינה כידוע תופעה טבעית - כמו החשמל ושאר כוחות טבע, אשר הדרך להפקתה מן הטבע התגלתה רק בדורות האחרונים, ונחשבת לאחת התגליות הנכבדות של העידן המודרני.

מפליא לגלות שחכמי תורת ישראל אשר חיו לפני קרוב לשלשת אלפי שנה, סמוך לבנין בית המקדש הראשון, הכירו מתוך התורה את אפשרות החיתוך העדין והביקוע המדוייק באמצעות קרינה. במסגרת סודות הטבע אשר גילה בורא העולם לעמנו-עם ישראל, מתוך הצורך בידיעתן לשם אפשרות קיום מצוה או מצוות.

אילו חכמי תורת ישראל דאז היו חיים עימנו כיום, סביר להניח שהיו מביטים באנשי המדע דהיום כעל משתמשים בדרכים עוקפות ובאמצעים מלאכותיים להפקת הקרינה מן הטבע. שהרי הם הכירו את כח הקרינה המקורי ביותר והישיר ביותר שבטבע! הם הכירו את תולעת השמיר.

לשם הבנת הדברים והציטטות המובאות לקמן, נקדים, כי לחכמי תורת ישראל היה צורך בידיעת ובהכרת סוד - כח טבע זה לשם חיתוך האבנים אשר ישמשו לבנין בית המקדש, ללא כלי ברזל. וככתוב: "והבית בהבנותו וכו' ומקבות והגרזן וכל כלי ברזל לא נשמע בבית בהבנותו" (מלכים א' ו', ז). שימוש נוסף מצומצם יותר בהיקפו נעשה במידע חשוב זה בתקופת משה ודור המדבר כארבע מאות שנה קדם בנין בית המקדש, לצורך חריטת שמות השבטים על שתי האבנים היקרות אשר היו באפוד, ועל שתיים עשרה האבנים היקרות אשר היו בחושן המשפט שבבגדי הכהן הגדול, וכדלהלן.

בספר קהלת (ב, ה) מעיד שלמה המלך על עצמו שעשה שימוש בשדים (לפי אחד הפירושים). ובתלמוד (גיטין סח, א) מבואר כי השימוש שהשתמש בהם שלמה היה לצורך גילוי מקום המסתור של תולעת השמיר. ואלה דברי התלמוד (מתורגמים מארמית):

"...שנאמר והבית בהבנותו וכו'. אמר להם שלמה לחכמי

התורה: כיצד אעשה (לבנות את בית המקדש באבנים שלא נחתכו על ידי כלי ברזל)? אמרו לו, יש תולעת שמיר שהביא משה לאבני האפוד. אמר להם, היכן ניתן למוצאו? אמרו לו הבא שד ושדה וכפה אותם לגלות" וכו'. (וראה עוד שם את דרך השגת השמיר)

דרך פעולת החיתוך והביקוע של השמיר לא היתה באמצעות עצם חד הבולט מגופה וכדו', אלא באמצעות קרינה הבוקעת ממנה. וכמבואר בתלמוד (סוטה מח, ב):

"אבנים הללו (-שבאפוד ובחושף) אין כותבין אותן בדיו, משום שנאמר פתוחי חותם. ואין מסרטין עליהן באיזמל, משום שנאמר במילואותם (-שיהיו שלימות גם לאחר פיתוח שמות השבטים עליהן. והאיזמל מחסר מהן). אלא כותב עליהם בדיו (-לסימן), ומראה להן שמיר מבחוץ, והן נבקעות מאליהן - כתאינה זו שנבקעת בימות החמה ואינה חסרה כלום".

כלומר, כדי לחרוט באבן היקרה לא היה כלל צורך בנגיעת השמיר באבן. אלא מציב את השמיר באויר ממול המקום הרצוי, והחריטה היתה מתבצעת באמצעות הקרינה אשר היתה בוקעת ממנה!!

נסיים פרק זה בנתון נוסף, מפליא ומאלף לכשעצמו.

לאחרונה התגלה שאף על פי שאיחסון קרינה רדיואקטיבית וקרני לייזר אינה יכולה להתבצע בשום חומר, מפני שהקרינה תחדור אליו ותעבור דרכו החוצה, חומר אחד ישנו שהוא יוצא מן הכלל - והוא העופרת. העופרת חסינה מפני קרינה.

וכיצד היו מאחסנים את השמיר? הנה ציטוט לשון חז"ל בדבר השמיר ודרך איחסונו:

"משחרב בית המקדש, בטל שמיר. מה טיבו של שמיר זה? בריה היתה מששת ימי בראשית. משנותנים אותו על גבי אבנים, על גבי קורות, מתפתחות (-מתבקעות) לפניו כלוחי פנקס. ולא עוד אלא כשנותנים אותו על גבי ברזל הוא בוקע ויורד מלפניו. ואין כל דבר יכול לעמוד בו. כיצד עושין לו (- לשומר)? כורכין אותו במוכין של צמר ונותנים אותו לתוך כלי של עופרת מלא סובין של שעורים". (תוספתא סוטה טו, א וראה עוד בתלמוד סוטה מח, ב)

הרי לנו דוגמה נפלאה נוספת לגילוי סוד טבע נדיר, על ידי בורא העולם לעמו-עם ישראל, לשם מתן אפשרות קיום מספר מצוות ממצוות תורתו.

שיקוף עצמים אטומים

ומענין לענין באותו ענין.

לאחר צאת ישראל ממצרים בעזרת התערבות על-טבעית (ראה ספר שמות פרקים ז-יב. וראה להלן פאפירוס מצרי ובו עדותו של מצרי בן אותה תקופה על עשרת המכות), מספרת התורה על המשך ההנהגה הניסית הסוללת את הדרך במדבר, וקובעת את מסלול הצעידה ההמונית ממצרים לישראל, דרך מדבר סיני. וכך נאמר:

”וַיְהִי הַלֵּךְ לְפָנֵיהֶם, יוֹמָם - בְּעָמוּד עָנָן לְנַחֲתָם הַדֶּרֶךְ, וְלַיְלָה - בְּעָמוּד אֵשׁ לְהָאִיר לָהֶם.” (שמות יג, כא)

והנה, בברייתא דמלאכת המשכן (מוצאת בתוס' שבת כב, ב. ד"ה וכלי לאורה) מובא שבנוסף ליישור הדרך, וקביעת מסלול ההליכה, היה ניתן להשתמש בעמוד הענן כמשקף עצמים אטומים, ובכך לדעת את הנמצא בתוכם [...] היה מסתכל בטפוח (כד) ויודע מה בתוכו. בחבית, ויודע מה בתוכה] בדיוק כקרינת רנטגן ואולטרא-סאונד המוכרים לנו כל כך מחיי היום יום.

מעניין לציין, שבדומה מאד לשיקופי גוף המבוצעים כיום באמצעות קרני רנטגן וכדו', לשם התבוננות באברים פנימיים כדי לגלות דלקות ומחלות שונות, גם במדבר ניתן היה לבצע, ואף בוצעה, בדיקה מעין זו. אלא שהם לא נזקקו למכשירים "החדשים" שלנו. את גוף הפרה האדומה אסור לבתר ולחתוך לאחר שחיטתה (ראה חולין יא, א). אך מאידך עליה להיות

בריאה ללא מחלות ופגמים - בדיוק כמו פרה המיועדת לאכילה. ואכן, הפרה האדומה שנשחטה במדבר נבדקה בשמונה עשר (!) מקומות באבריה הפנימיים (ויבדקינה בתמני סרי טריפן" תרגום יונתן בן עוזיאל במדבר יט, ג) מבלי שיהיה צורך לבצע בגופה חיתוך כל שהוא! וזאת באמצעות שיקוף גוף אשר בוצע בעזרת העמדתה בסמוך לעמוד הענן. (וזאת אע"פ שמעיקר הדין כאשר אי אפשר לבדוק ניתן לסמוך על רוב הפרות שאינן טריפה כמבואר בתלמוד חולין יא, ב. ואכן, על כך סמכו בדורות שאחרי דור המדבר. ראה מעינה של תורה, במדבר עמ' צד)

מה בדיוק מכיל דבש הדבורים??

מכללי היסוד בהלכות האסור והמותר באכילה, הוא הכלל: "היוצא מן הטמא (כגון ביצים וחלב), טמא. והיוצא מן הטהור, טהור".

על פי כלל זה יש לתמוה לכאורה, כיצד אוכלים אנו, וכיצד אכלו אבותינו את דבש הדבורים?! והרי אף על פי שהדבש נוצר מן הצוף, בכל זאת הרי לא יתכן שהצוף נפלט ללא שום תערובת בדיוק כשם שנכנס, שאם כן היה נפלט כאשר הוא עדין צוף. היווצרות הדבש מחייבת תערובת חומר המופרש מגוף הדבורה, חומר המעבד את הצוף והופך אותו לדבש. וכשם שהעשב הנאכל על ידי הגמל, הופך לחלב לאחר עיבודו בגוף הגמל, וחלב זה אסור בשתיה משום "היוצא מן הטמא - טמא", כך בדיוק היה על הדבש להיות אסור באכילה מאותה סיבה ממש! שהרי הדבורים עצמם אסורים באכילה.

זאת ועוד. אפילו אם היתה קיימת אפשרות היווצרות דבש מצוף גם ללא תערובת חומר מגוף הדבורה, הן בודאי שאל קיבת הדבורה מופרשים מיצים שונים כמצוי בקיבת כל בעל חי אחר. אם כן לפחות מצד תערובת מיצים אלה בצוף, היה על חכמי ישראל לאסור את הדבש באכילה!

והנה, מחקרים מאוחרים מגלים שתי עובדות מפליאות: **א.** לדבורה שתי קיבות. קיבת העיכול, וקיבת הדבש. **ב.** בקיבת הדבש אין מיצי עיכול. עם גילוייה של עובדה זו נפתרה הבעיה האחרונה בדבר מיצי העיכול.

ומה על הבעיה הראשונה? ובכן, מחקר חדש מגלה עובדה נוספת. קיבת הדבש אכן מפרישה אינזים המפרק את המולקולות של הצוף והופך אותם מדוֹסֹכרי לחד־סוכרי [הדבש מכיל סוכר אינברטי - שהוא בעיקרו תערובת מכמויות כמעט שוות של גלוקוזה (סוכר ענבים) ופרוקטוזה (סוכר פירות)].

אולם, לאחר שהאנזים אשר הופרש על ידי הדבורה עשה את פעולתו והצוף הפך לדבש, מתפרק האינזים עד שלא נותר ממנו דבר, והדבורה מקיאה אל חלת הדבש את הצוף הטהור ללא שום תערובת.

מובן מעתה כיצד אנו אוכלים את דבש הדבורים. אך הרי מסתבר שאילו היתה אוניברסיטה בתקופת התלמוד ומדעניה היו נשאלים אם יש להתיר על פי תורת ישראל את דבש הדבורים באכילה, ללא ספק תשובתם היתה נחרצת לאסור, וכדין חלב בהמה טמאה. שהרי ללא ספק מתערב בו חומר כל שהוא מגוף הדבורה.

והנה, "למרבה הפלא", בתורה שבעל פה קיבלו חז"ל ואבותיהם מאבותיהם, עד משה רבינו ע"ה, את המשפט הקצר והנמרץ הבא המופיע בתלמוד (בכורות ז, ב) :

"דבש דבורים, מותר. מפני שמכניסות אותו לגופן, ואין ממצות אותו מגופן".

כלומר, דבש הדבורים אינו דומה לחלב בהמה טמאה! בדבש הדבורים אין שום תערובת של מיצוי מגוף הדבורה, והוא יוצא כאשר הוא מכיל את החומר שנכנס בלבד!

מי יכול היה לדעת לפני אלפי שנים סוד טבע זה הנוגד את ההגיון הפשוט ואת הדמיון המוחלט לחלב, ואף לומר זאת בבטחון גמור עם השלכה הלכתית משמעותית, אם לא שבורא העולם הוא אשר גילה זאת לצורך ידיעת ההלכה??

(אגב חשוב להעיר כי מזון המלכות הנמכר בבתי טבע אינו דבש, אלא חומר המופרש על ידי הדבורים מבלוטות שבקצה מחושיהן לשם הנקת הרימות הבוקעות מן הביצים שהטילה המלכה. כל הרימות מקבלות את אותו החומר, אך הרימה אשר נבחרה על ידי הדבורים להיות מלכה, מקבלת תזונה פי שלושים מן האחרות, כך היא גדילה יותר ומסוגלת להטיל ביצים - עד אלפיים ביממה. טעמו של מזון המלכות מר ביותר והוא נמכר כאשר הוא מעורב בדבש. דיון הלכתי רחב בעניינו ניתן למצוא בשו"ת ציץ אליעזר חלק יא סימן נט ובידיעון הליכות שדה מס 55)

מי גילה את החיסון?

אחת התגליות המדעיות האדירות אשר הביאה להצלת רבבות מליוני בני אדם בכל רחבי תבל, וללא ספק ניתן להציבה בשורה הראשונה של התגליות החשובות בהיסטוריה העולמית, זוהי תגליתו הנפלאה של ד"ר לואי פסטר בדבר הריפוי ע"י שימוש באותו החיידק אשר אנו מבקשים להנצל ממנו. הד"ר פסטר ערך כידוע מחקרים בריפוי מחלות וביניהן בריפוי מחלת הכלבת. ולאחר שהמצאתו נחלה הצלחה מדהימה מעל ומעבר למצופה, עבר לטפל במחלות שונות נוספות באותה שיטה.

עד עצם היום הזה משמשת תגליתו של ד"ר פסטר כבסיס מרכזי לכל סוגי החיסונים. ומן הראוי לציין כאן עוד בהקשר לכך את התפתחות שיטת הריפוי ההומאופטית המבוססת על ריפוי דומה בדומה (-ריפוי מחלה ע"י מתן תרופה המבוססת על חומר הגורם לסימפטומים דומים לאלו של המחלה). שיטה ההולכת וכובשת את העולם המערבי.

והנה, בספר "מבוא שערים" אשר מחברו היה בן דורו של ד"ר לואי פסטר מובאת עדות אנשים נכבדים ונאמנים אשר שמעו מידידו הקרוב של ד"ר לואי פסטר, הלא הוא הרב ד"ר ישראל מיכל רבינוביץ, כי ד"ר פסטר קיבל את יסוד מחקרו המהפכני מן... התלמוד.

וכך קרה הדבר: הרב ד"ר ישראל מיכל רבינוביץ אשר התגורר בפריז, התחיל כידוע לתרגם את התלמוד לצרפתית. תרגומו לסדר מועד אשר הגיע לידידו ד"ר פסטר עורר את סקרנותו של איש המדע הנכבד, והנה לפליאתו הוא גילה בתלמוד במסכת יומא משפט מפתיע:

"מי שנשכו כלב שוטה (18) (חולה בכלבת), מאכילין אותו מחצר-כבד שלו. (תרופתו שיאכילוהו מיותרת הכבד של הכלב הנגוע)" (יומא פד, א)

הד"ר המופתע פתח מיד בסדרת נסיונות אשר תוצאתן היתה והינה הצלת רבבות מליוני בני אדם!!

אכן, הפוך בה והפוך בה, (-בתורה. כלומר עסוק בתורה בעיון, וחפש והעמק בכל דבריה) דכולה (שכל מה שתרצה תמצא) בה! (אבות פרק ה, כב)

[הארכיאולוגיה מצדיעה לתורה!](#)

"האמת היא שמדריכנו העיקרי היה המקרא. כארכיאולוג אינני יכול לתאר לעצמי התרגשות רבה יותר מאשר עבודה כשתנ"ך ביד האחת, ואת חפירה בשניה". (יגאל ידן בספר "חצור" עמ' 193)

בדור האחרון, עם תאוצת החפירות הארכיאולוגיות בארצות בהן חיו עמי וגדולי התנ"ך, והמספר הרב - ללא תקדים, של התגליות והמוצגים היוצאים שוב לאויר העולם ושופכים אור על אשר התרחש באותן תקופות, התבררה טעותם החמורה של כל אותם "חוקרים". אשר ב"ידענות" מוזרה דיברו בבטחון רב על "חוסר הדיוק" כביכול של פרטים מסויימים המסופרים בתורה.

הדברים מגיעים עד כדי כך שכל חפירה ארכיאולוגית אשר מתבצעת במקום הקשור למאורע תנ"כי, ומגלה מוצגים מאותה תקופה, מנפצת לחלוטין את כל פרטי ה"ביקורת" אשר נמתחה קדם לכן על ידי חוקרים למיניהם על המסופר בתנ"ך אודות אותו מאורע, וגילויה העמידו את דברי התנ"ך על תילם כאשר הם מוארים באור יקרות. ואין שום הבדל אם ה"ביקורת" היתה אודות פרט קטן יחיד (19) או מאורע גדול ובעל משמעות רבה (20). בכל מקרה ובכל מצב דברי התורה הוכחו כאמינים ומדוייקים ביותר עד לפרטי הפרטים 21.

ברור שבמסגרת מצומצמת זו לא נוכל לעמוד בהרחבה על כל מגוון והיקף העובדות שהתגלו. המבקש לעמוד עליהם בהרחבה יוכל למוצאם ברשימת הספרים המופיעה בהערה 22. 21 כאן רק מספר תגליות הנוגעות לאחת התקופות המשמעותיות ביותר בתולדות עמינו, תקופת שיעבוד מצרים.

תקופה זו מכילה ארבעה שלבים :

א. הירידה למצרים עקב עליית יוסף לגדולה בבית המלך. ב. העבדות לאחר מות יוסף. ג. עשר מכות ניסיות מונחתות מאת האלהים על העם המצרי. ד. יציאת מצרים. נתבונן אפוא בארבע התרחשויות אלו בראי הארכיאולוגיה, ובהקבלתן לאמור בתורה.

עליית יוסף לגדולה במצרים (בראשית פרק מא)

"וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל פְּרֹעָה : חֲלוֹם פְּרֹעָה אֶחָד הוּא... וְעַתָּה יֵרָא פְּרֹעָה אִישׁ נְבוֹן וְחָכָם וַיִּשְׁתַּחֲוּ עַל אֶרֶץ מִצְרָיִם... וַיִּקְבְּצוּ אֶת כָּל אֶכְלָ... וַיֹּאמֶר פְּרֹעָה אֶל עֶבְדָּיו : הֲנִמְצָא כֶּזֶה אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹהִים בּוֹ? וַיֹּאמֶר פְּרֹעָה אֶל יוֹסֵף... וַיִּסֶר פְּרֹעָה אֶת טַבַּעְתּוֹ מֵעַל יָדוֹ וַיִּתֵּן אֹתָהּ עַל יַד יוֹסֵף וַיִּלְבָּשׁ אֹתוֹ בְּגָדֵי שֵׁשׁ וַיַּשֶּׂם רֶבֶד

הִזָּהַב עַל צִנְאוֹרוֹ. וַיִּרְכַּב אֹתוֹ בְּמִרְכָּבַת הַמִּשְׁנָה אֲשֶׁר לוֹ וַיִּקְרָאוּ
לְפָנָיו אֲבָרָדָּ. וַנִּתְּוֹן אֹתוֹ עַל כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם.”

באנציקלופדיית עולם התנ"ך (עמ' 207) מובא ציטוט מפאפירוס מצרי (פאפירוס הריס א. טור 57 שורות 1-9) המספר על איש מארץ ישראל, אשר עלה לגדולה במצרים, ואף נחשב לאדם חכם מאד אשר העם המצרי השתמש בחכמתו.

על פי האמור בפאפירוס ועל פי תאריך המאורע קבעו החוקרים כי בפפירוס הריס א. מתגלה לפנינו המסופר בתורה (בראשית פרק מא) על עלייתו של יוסף לגדולה במצרים, מתוך דיווחו של מצרי בן אותה תקופה.

והרי ציטוט מתוך הספר התנ"ך כהסטוריה (עמ' 91) :

”שם המצרי, שלו נמכר יוסף, הוא פוטיפר (בראשית לו, לו). וזהו שם אופייני ושכיח במצרים. עליתו של יוסף לדרגת משנה למלך במצרים מסופרת בתנ"ך בדיוק של פרוטוקול. הוא מולבש בגדי שרד - לפי מעלתו הגבוהה, טבעת ניתנת על ידו, חותמת פרעה, וכן ניתן לו בגד בד יקר ורביד זהב (בראשית מא, מב). ובדיוק כך מציירים ציירים, על הקירות ועל תבליטים כל חגיגה שיש בה משום הטלת משרה על שכם מישהו”.

עם ישראל משועבד במצרים (שמות פרק א)

”וַיַּעֲבְדוּ מִצְרַיִם אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּפָרָדָּ. וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיִּיהֶם
בְּעִבּוּדָה קָשָׁה בְּחֶמֶר וּבְלִבָּנִים.”

בקברו של אחד מראשי השררה במצרים הפרעונית נמצאו ציורים בהם נראים עשיית לבנים על ידי עבדים בפיקוח נוגשים. הנראה בציורים מנותח בספר התנ"ך כהיסטוריה (עמ' 108) :

”מתמיה קדם כל, צבע העור הבהיר של הפועלים הלבושים סינר בד קצר. ההשוואה למפקחי העבודה כהי העור מוכיחה, כי בהירי העור הם כנראה שְׂמִיִּים, בשום אופן לא מצריים”.

עוד מובא שם תרגום כתב החרטומים המופיע באחד הציורים, לפיו אומר אחד מן המפקחים המצריים: ”המטה בידי הוא. אל תתרשלו!”

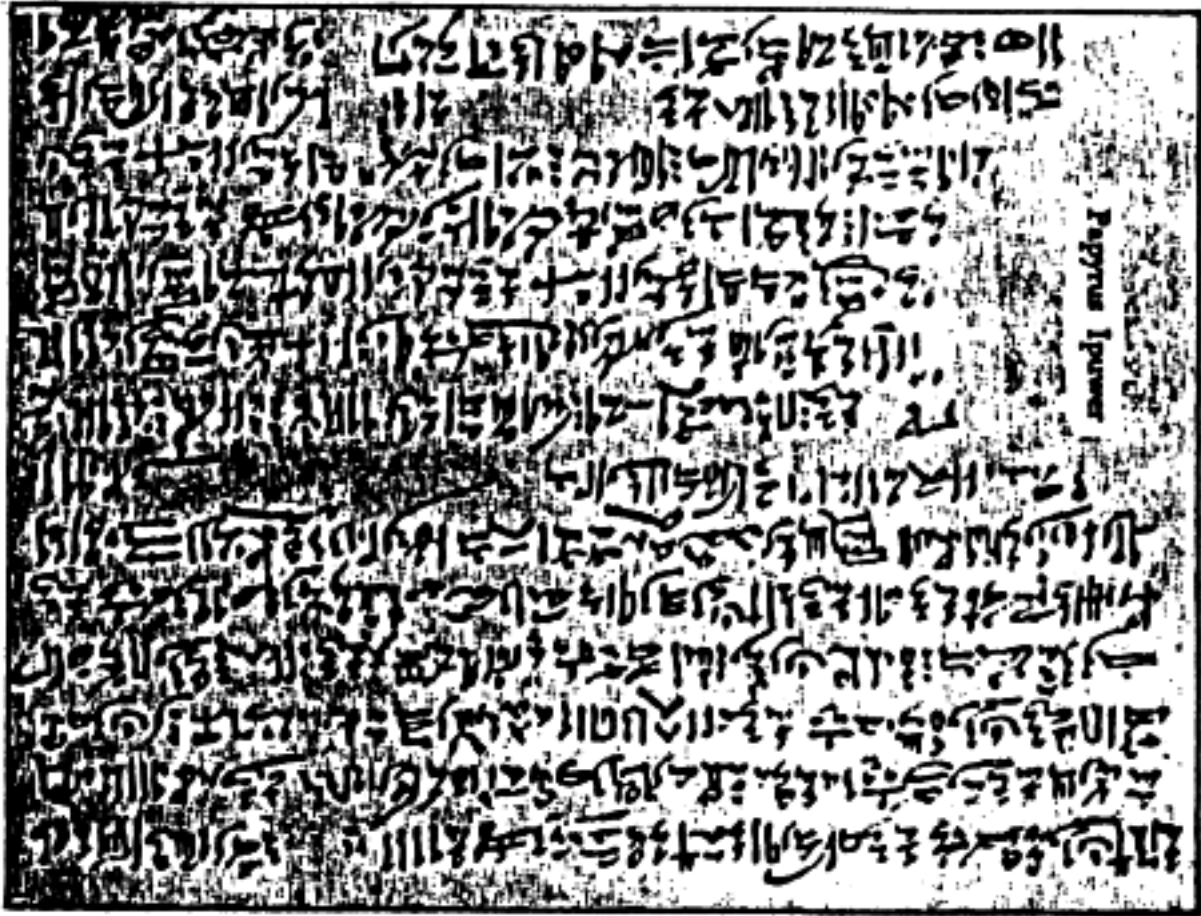
(וראה עוד על אודות ציורים אלה והקבלתם לאמור בתורה, בספרו של פרופ' א. ש. יהודה "עבר וערב" עמ' 15)23.

עשר המכות (שמות פרקים ז-יב)

נמצא פאפירוס המאשר את עובדת המכות שירדו על מצרים. הפאפירוס אשר נכתב על ידי מצרי בן התקופה בשם איפובר, נרכש על ידי המוזיאון של ליידין בהולנד, ומספרו הקטלוגי - 344. הפאפירוס כתוב על שני צדדיו, והוא מכיל שבעה עשר עמודים. ברוב העמודים ארבע עשרה שורות. מן העמוד הראשון נותר שלם רק שלישי. העמודים 9 ו-16 הינם במצב גרוע ביותר, והעמודים כולם פגומים בשוליהם העליונים והתחתונים כאחת. ובכל זאת, די במה שנותר בכדי לקבל תמונה ברורה אודות חלק מן הקטסטרופות עליהן מדווח הכותב. והוא מדבר על עשר קטסטרופות!

פרופ' עמנואל וליקובסקי הוא זה שעמד על הדמיון שבין תיאורי המצרי איפובר לבין הנאמר בספר שמות.

מרוח הדברים של הכותב המצרי ניכר בעליל שאין הוא כותב שירה או נבואה כל שהיא לעתיד, אלא תיאור עצוב וכואב של מאורעות יוצאי דופן שהוא עד להן. לדעת הפרופ' וליקובסקי, מומחה ידוע לכרונולוגיה של מלכויות מצרים, שייכת תעודה זו בדיוק לתקופת יציאת מצרים על פי התאריך המקובל ביהדות, ופאפירוס איפובר הוא דיווח "מן השטח".

פאפירוס איפובר

תיאור חי ורוטט של עד ראיה מצרי, ליציאת מצרים

הנה מספר הקבלות בין פסוקי התורה ופאפירוס איפובר, מתוך מה שנותר בידינו.

ספר שמות

וַיִּהְיוּ כָּל הַמַּיִם אֲשֶׁר בַּיָּאֵר לְדָם (ו, כ)

וַיְהִי הַדָּם בְּכָל אֶרֶץ מִצְרָיִם (ו, כא)

וַיִּחַפְּרוּ כָּל מִצְרָיִם... כִּי לֹא יָכְלוּ לְשִׁתּוֹת מִמַּיִם הַיָּאֵר (ו, כה)

הִנֵּה יָד ה' הוֹצִיָה בְּמִקְנֶךָ אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה, בַּסּוּסִים בְּחֲמֹרִים... (ט, א)

וְהָיָה גִתְךָ קֹלֶת וּבָרְד וּתְהִלָּתְךָ אֵשׁ אֶרֶץ מִצְרָיִם (ט, כג)

וַיַּעַל הָאָרְבֶּה... וַיֹּאכַל אֶת כָּל יַעֲשֵׂב הָאָרֶץ וְאֵת כָּל פְּרֵי הָעֵץ
אֲשֶׁר הוֹתִיר הַבְּרָד (י, יד-טו)

וְלֹא נוֹתַר כָּל יֶרֶק בְּעֵץ וּבְעֵשֶׂב הַשָּׂדֶה בְּכָל אֶרֶץ מִצְרָיִם (י, טו)

וַיִּקָּם פְּרַעֲה לַיְלָה הוּא וְכָל עַבְדָּיו וְכָל מִצְרָיִם וַתְּהִי צָעֲקָה
גְּדֹלָה בְּמִצְרָיִם. כִּי אֵין בַּיִת אֲשֶׁר אֵין שָׁם מֵת (יב, ט)

פאפירוס איפובר

הנהר הוא דם (2: 10)

דם בכל מקום (2: 5)

האנשים נרתעים מלטעום, בני אנוש צמאים למים. (2: 10)
אלה הם מימינו, זהו אושרנו! מה נעשה? (3: 10)

כל החיות לבם בוכה (5: 5)

אמנם כן... נאכלו על ידי האש (2: 10)

...אמנם כן, הושחת כל אשר אתמול עוד נראה. האדמה
נשארה ללאותה כמו אחרי קציר פשתה (5: 12)

אין למצוא פירות ולא ירק (6: 1)

היתה צעקה גדולה במצרים (12: 30) הנהמה נשמעת בכל
הארץ מעורבת בקינות (3: 14)

יציאת מצרים (שמות פרק יג)

בפאפירוס איפובר הנ"ל מתייחס הכותב המצרי ל"אויבי הארץ", ומציין
בהתפעלות תופעה מופלאה של להבת אש גבוהה ההולכת לפניהם. כאשר
הוא עד ראייה לכך. הנה נצטט את האמור בתורה ואת דברי העד המצרי.

ספר שמות

וַיְהִי בְשֶׁלַח פְּרַעַה אֶת הָעָם... וְהִ' הִלְךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם בְּעַמּוּד
עָנָן לְנַחֲתָם הַדֶּרֶךְ, וְלַיְלָה בְּעַמּוּד אֵשׁ לְהָאִיר לָהֶם (יג, כא)

פאפירוס איפובר

ראה! האש עלתה גבוה גבוה, ולהבתו הולכת נגד אויבי
הארץ.

בעמודים הבאים ניתן לראות מבחר קטן מתוך אין ספור המוצגים
הארכיאולוגיים שנתגלו לאחרונה, אשר יציאתם מחדש לאויר העולם
מספרת שוב את המסופר בתנ"ך, ומצביעה על רצף שמירת מצוות
התורה, ומסירתה מדור לדור עד עצם היום הזה.

על הר עיבל נחשף מזבח המתאים לתיאור בספר יהושע וב„זבחים“

השיפת מזבח התואם תיאור במסכת „זבחים“ והתואם גם כמירותיו את מירות מבנה המזבח המתואר בספר יהושע פרק ח' ובספר דברים פרק כ"ז — הוא המימצא המשמעותי ביותר ורכ השיבות, שנחשף בעינת החסירות הרביעית בהר עיבל.

זאת ספר אדם זרטל במסיבת עתונאים שנערכה בסוף השבוע בהר עיבל, בחום עונת החסירות הקצרה שנמשכה חודש ימים, אדם זרטל, מאוניברסיטת חיפה, עמד בראש משלחת של עשרות חוסרים מהארץ ומחול, שהתאכסנו במדרשת שכי שומרון.

עם השיפת המזבח יש עתה בידינו אישור למסורת המקראית — אמר אדם זרטל, בהטיפו, כי זה מזבח יחיד, ולא נמצא דומה לו בישראל. במקום לא נמצאו צלמיות, עובדה המחוקק את ההנחה שזהו אתר פולחני ישראלי מחקופת ההתנחלות, כלומר, מהמחצית השנייה של המאה היינ לפני הספירה, שהיא תקופת יציאת מצרים. מימצא המאשר את התאריך מימי יציאת מצרים הוא חרפושית מסוג מצרי בעל עיטור גאומטרי, שנמצא במילוי המזבח בהר עיבל, כמו כן נשמרו כלי מינחות ב"60 מתקנים עגולים וריבועיים מאבן ונראה שהאתר הפולחני שימש כהר עיבל כמקום טבח מרכזי הקשור למזבח ולעלייה לרגל.

(הגופה ד' סיון תשנ"ח)

המזבח בהר עיבל. ברקע נראה המבנה הגדול אליו עולים

שני כבשים בנויים אבן, בהם עלו הכהנים

קישוטי שן מארמונו של אחאב בשומרון

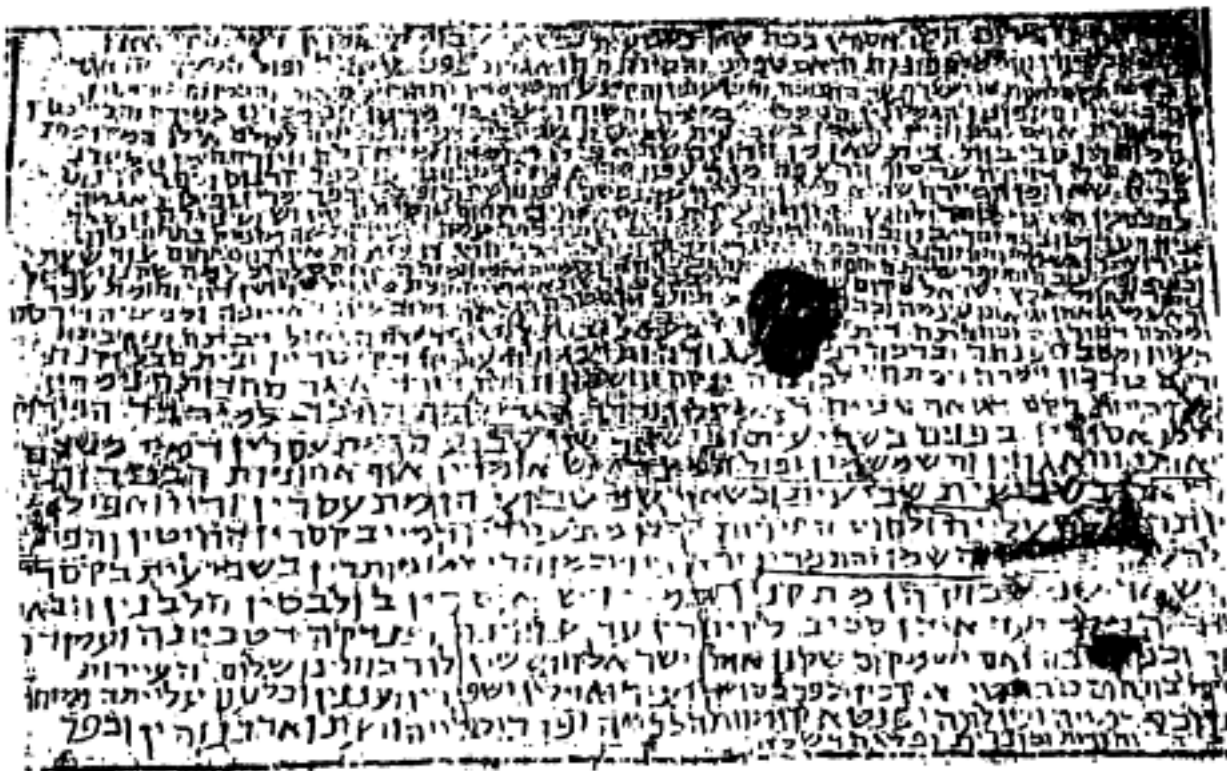
ויתר דברי אחאב וכל אשר עשה ובית השן אשר בנה

וכל הערים אשר בנה... (מ"א כב לט).

המנורה

מצוירת על אחד הבתים

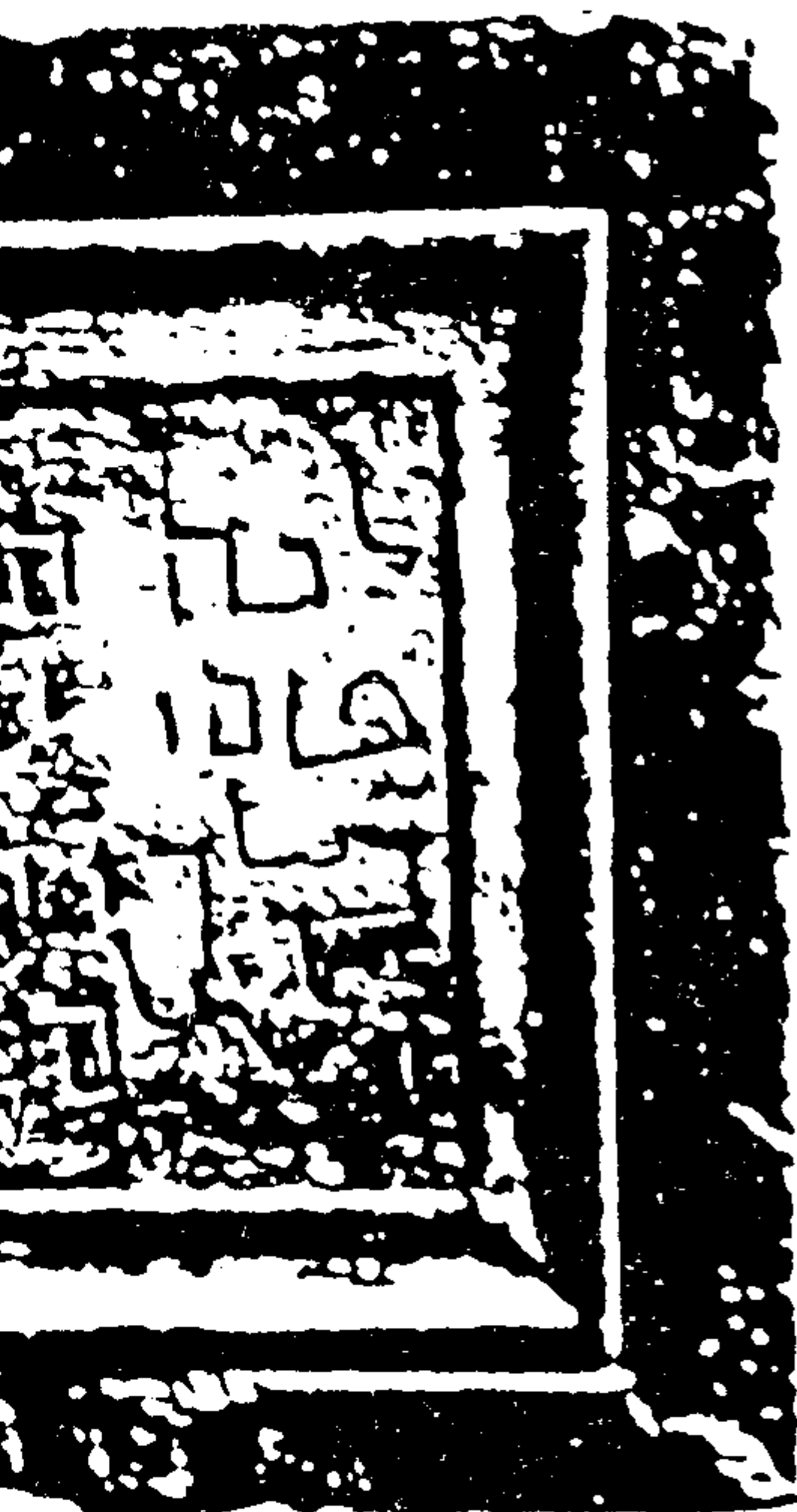
בעיר העליונה מימי בית שני

בקעת בית שאן, כתובת כהלכות שביעית 'בפסיפס הרצפה של בית הכנסת של רחוב, טרוס' יוסף גור, "על פסיפס ואבן", ירושלים תשל"ח, עמ' 81 ו-82.

חזית בית המקדש על גבי מטבעות של בר כוכבא
למען דן בריון טראה כא השקף ועליו לחס המים וקדמוניותי 77-80

כתובת מישעיה

מארמונו של אחאב בשומרון

טביעת החותם של יותם
(נמצא בסביבת אילת)

מצבת רעמסס השני

כתובתו של נבוכדנאצר מלך בבל (המספרת בין השאר על כבוש ירושלים בימי יהויכין)

לקט מידע מדעי מדברי חז"ל

* הליכה מואצת ומאומצת בפסיעות גדולות, מזיקה לראיה. (ברכות כא, ב)

- * הצינה גורמת לכמה וכמה מחלות24. (בבא מציעא קז, ב)
- * ניתוח סטרילי בבית שיש. (בבא מציעא פד, ב)
- * ניתוח ההיפוספדיאס. (יבמות עו, א)
- * ניתוח קיסרי. (נדה פרק ה, א)
- * חומרי הרדמה לצורך ניתוח. (בבא מציעא פד, ב)
- * ביקוע מורסת דלקת חריפה בגרון, ודרך הטיפול עד לריפוי המושלם. (גיטין סט, א)
- * התעמלות לרפואה. (שבת קמז, א. וראה בפירוש רש"י שם)
- * פצע או חתך שנגרמו מברזל, יש בהם סכנת חיים (-טטאנוס), ומחללים עליהם את השבת. (ע"ז כח, א)
- * ריפוי נקע על ידי שפשוף רב במים צוננים. (שבת קמז, א)
- * ריפוי דלקת אזנים באמצעות שמן ושום ועוד. (ע"ז כח, ב)
- * ריפוי דלקת חניכיים חריפה. (ע"ז כח, א)
- * רפואה אוריקולרית - טכניקת ריפוי כל חלק בגוף ע"י טיפול בחלקי האוזן. (מדרש רבה, האזינו)
- * רפואת עינים על ידי הנחת תרופה מתחת הכר. (בבא מציעא קלה, ב)
- * תכונת הריפוי של חומץ תפוחים. (עבודה זרה מ, ב)
- * חמשת תכונותיו הנפלאות של השום. (בבא קמא פב, א)
- * תכונותיו השונות של התמר. (כתובות י, ב)
- * היין, ריבוי מזיק, ומיעוטו מועיל25. (גיטין ע, א)
- * ריפוי מחלת עינים ע"י שימוש בתרופה המופקת מעקרוב. (גיטין סט, א)
- * ריפוי דלקת ריאות ע"י אכילת תבשיל תרד, כרתי, כמון ועוד פריטים, ושתית שיכר חריף לאחריו. (גיטין סט, א)
- * ריפוי פצע ע"י דבש. (שבת עו, ב)
- * ריפוי מחלות לב שונות. (גיטין סט, ב)

* ריפוי תולעי מעיים. (גיטין סט, ב)

* ריפוי עצירות. (גיטין סט, ב)

* אריכות ימים. (ברכות נד, ב)

* יש קשר ישיר בין שרירי הלב למצב בריאות העיניים. (עבודה זרה כח, ב)

* הבחנה מדוייקת בקביעת גיל שפיר של עובר אשה אם בן 40 או 41 יום.
(נדה כה, א)

* אוכלים ומשקים תחת המטה, אפילו מחופים בכלי ברזל, מסוכנים לאכילה. (פסחים קיב, א)

* שינוי הרגלי האכילה - תחילת חולי מעיים. (בבא מציעא קמו, א)

* מים מחוממים שלא הגיעו לרתיחה מסוכנים לשתיה כמות שהם.
ודוקא כשחוממו בכלי מתכת. (בבא מציעא כט, ב)

* כל זיעה היוצאת מן האדם מכילה רעלים ומסוכנת למאכל. מלבד זיעת הפנים. (ירושלמי תרומות)

* שלשה עשר דברים נאמרו בפת שחרית. מצלת מן וכו' (בבא מציעא קז, ב)

* שמונים ושלושה חולאים תלויים במרה. (בבא מציעא קז, ב)

* כל החלאים שתלויים במרה, פת שחרית וקיתון של מים מבטלתן. (בבא מציעא קז, ב)

* מי שאחזו בולמוס, מאכילין אותו דבש. שהדבש מאיר עיניו של אדם.
(יומא פג, ב)

* הפחד - מכחיש כחו של אדם. (גיטין ע, א)

* רבה היה מקדים לשיעור מילתא דבדיחותא. לאחר מכן היה מתישב באימה ופותח בשיעור 26. (שבת ל, ב)

* לילה - מושך עמו קינה 27. (איכה רבה א)

* הרוצה לידע כמה גובהו של דקל, מודד קומתו וצילו (גובה עצמו, ואורך צל עצמו), וצל קומתו (של הדקל), וידע כמה גובהו של הדקל. (עירובין מג, ב)

* הקול משביח את הבשמים "השומעים" אותו 28 אבל מזיק ליון. ליון מועיל שקט. (כריתות ו, ב)

* עץ הזית אינו מקבל הרכבה משום אילן אחר. (ירושלמי כלאים א)

- * הרגילים בשתיית שמן זית, חכמה מצויה בהם. (מנחות פו, ב)
- * שמן זית, רפואה לאדם, ומצהיל פנים. (תנא דבי אליהו רבה א)
- * שמן המופק מזית שלא הגיע לשליש גידולו, משיר את השיער ומעדן את הבשר. (שבת פ, ב)
- * אכילת הזית גורמת לשיכחת הלימוד. ושתיית שמן זית גורמת לזכרון הלימוד. (הוריות יג, ב)
- * קיבלנו מרבתינו 29 שכוכב השביט לעולם לא יעבור את מערכת הכוכבים המכונה "כסיל". ואילו היה עובר - היה מחריב את העולם. (ברכות נח, ב)
- * יש כוכב העולה אחת לשבעים שנה 30. (דברי רבי יהושע במסכת הוריות י, א)
- * כל שיש לו קרנים יש לו טלפיים. (שבת קז, ב)
- * ג' בעלי חיים יש שככל שמזקינים מוסיפים גבורה: דג, נחש וחזיר. (תענית כא, ב)
- * מעי החזיר מקביל למעי האדם. (ירושלמי הובא בתוס' ברכות כה, א)
- * מאפייני ביצי דגים טהורים, ומאפייני ביצי דגים טמאים. (מסכת עבודה זרה מ, א. ועיין בשלחן ערוך יורה דעה, סימן פג סעיף ח)
- * כל שדרך תשמישו להיות ביום נולד ביום. כל שדרך תשמישו להיות בלילה נולד בלילה. (בכורות ח, א)
- * בהמה טמאה בדרך כלל אינה מרחיקה את ולדה. אך אם הרחיקה שוב איננה מקרבת אותו. (שבת קכח, ב)
- * כל מה שיש ביבשה יש בים. מלבד חולדה. (ירושלמי שבת פרק יד)
- * כל העופות, כששותים נופלים מים מפיהם ומתערבים במי השתיה, מפני שמגביהים פיהם בשעה ששותים. מלבד היונה לפי שמוצצת ומה שנכנס אינו יוצא. (פרה פרק ט, ג. וראה שם את ההשלכה ההלכתית)
- * גאולוגיה. רעידות אדמה והתפרצויות געשיות. (תהילים קד, לב. ברכות נט, א)
- * הנדסת המרחב [חישובי נפח של הגופים ההנדסיים האלמנטריים]. (ברייתא דמידות פרק ה, ג)
- * משפט פיתאגורס. (סוגית הנוטע ירק בכרם, במשנה כלאים פרק ה, ב. ועיין בירושלמי שם)
- * חשבון דיפרנציאלי. (כלאים פרק ג, א)

- * התרה של משוואות [אלגברה]. (מסכת קינים)
- * יתכן מצב שבו ישמע קול בכיו של תינוק בעודו בבטן אימו. (נדה מב, ב)
- * יתכן שהריון אשה ימשך שנים עשר חדש. (יבמות פ, ב)
- * רשימה ארוכה של תקופת הריון בעלי חיים שונים, ומקביליהם בעולם הצמחים(!) (בכורות ח, א)
- * ניתן להגן על הבית מפגיעת ברק, על ידי מוט מתכת המושך אליו את הברק 30. (תוספתא שבת פרק ז, י)
- * מחזור המים 32. (מדרש רבה קהלת פרשה א)
- * בששת ימי בראשית לא נברא בשום מקום בעולם דבר טבעי בצורת מרובע 33. (ירושלמי סוף מעשרות)
- * יש במקומות מסויימים באוקיינוס, מים בהרכב מיוחד, המעלימים ובלעים כל מים שיתנו לתוכם. (מדרש רבה קהלת פרשה א)
- * יש מקום באוקיינוס המושך אליו מתכות, וכך טובעות שם אוניות המכילות מתכת 33. (ברכות ח, א. וברש"י שם)
- * לדבש תכונות של חומר משמר. (בבא בתרא ג, ב)
- * כחו של המגנט. (סנהדרין קז, ב. ועבודה זרה מד, א)
- * שמוש בקבלה מעשית. (יבמות מט, ב. בכורות ח, ב. מדרש תהילים מזמור ל"ו)
- * אין חלום בלא דברים בטלים 35. (ברכות נה, א)
- * רשימת חלומות אמת ופתרונם 36. (ברכות נו-נז)
- * יש חלום שעל ידי מלאך ויש חלום שעל ידי שד. (ברכות נה, ב)
- * אין מראין לאדם בחלום אלא מהרהורי לבו. (ברכות נה, ב)
- * התגשמות החלומות מושפע מהפתרון הנאמר בפה. (ברכות נו, א)
- * אפשרות ראיית מזיקים, ואמצעי הגנה שלא להנזק באותה שעה. (ברכות ו, א)
- * חוק כלים שלובים. (יומא לא, א)
- * כל משא באמצעות מוטות, שליש מלמעלה, ושני שליש מלמטה. (שבת צב, א)

* משא שיכול אדם להניח על כתפו, הוא שליש ממשא שאחר
יוכל להשים על כתפו. (סוטה לד, א)

* אין ספינה שטה בפחות מעשרה טפחים עומק. (שבת ק, ב)

* ידיעת המתים את המתרחש בין החיים 37. (ברכות יח, ב)

* הבטלה מביאה לידי שעמום הנפש. וכפירוש רש"י: שגעון 38.

* קשרי טלפתיה בין ידידים בנפש 39. (בבא בתרא טז, ב)

* קשרי טלפתיה ותחושות בין תאומים 40. (יבמות קיז, ב. שמות רבה ב, ז)

* ששה דברים נאמרו בשדים. שלשה כמלאכי השרת, ושלושה כבני אדם.
(חגיגה טז, א. זוהר ג, רעז. ובאבות דרבי נתן מוסיף: אף הופכין פניהם לכל דמות שירצו)

* מי שיש לו שני ראשים וכו'. (מנחות לז, א)

* רבי מאיר היה בקי בחכמת ניתוח אופי האדם על פי שמו הפרטי. (יומא
פג, ב)

* זכרון הלימוד: ברית כרותה היא, הלומד מתוך הספר לא במהרה הוא
משכת. (ירושלמי ברכות פרק ה, א) וכן: לימוד בקול רם מועיל לזכרון. (ערובין נג,
ב)

* הוראות לאיכות הסביבה, ועוד מענפי האקולוגיה. (בבא בתרא פרק, וסוף פרק
ג)

* בשעה שמכניסין אדם לדין (לאחר פטירתו) אומרים לו: קבעת עיתים
לתורה? (שבת לא, א)

* מעשה (מתורגם מארמית): ריש גלותא היה עשיר גדול ומקורב למלכות.
הטיל עליו המלך מס שיתן לו חיטים מלא חדר של ארבעים אמה על
ארבעים אמה. מס זה שהיה שלא כדין היה כבד מנשוא. הלך והתייעץ
עם... רב הונא. אמר לו הרב: לך ותפיס את המלך שיסכים שתתן עכשיו
חדר של עשרים אמה על עשרים אמה מלא חיטים, ולאחר זמן חדר נוסף
של עשרים אמה על עשרים אמה מלא חיטים. ואתה מרויח החצי... [כי
שטח המרובע נמדד על ידי הכפלת ארכו ברחבו. והרי $X4040=1600$ ואילו
 $X20+20X2020=800$] (ירושלמי סוטה פרק ה, ג)

* כל ששהה לאחר הלידה, שלשים יום באדם, ושמונה ימים בבהמה, אינו
נפל. (שבת קלה, ב)

* הכריש נדחה מאד מריח חומץ. כך ניתן להניסו מסביבות טובע או
ספינה. (בבא בתרא עד, א)

עם הסיום, הנני מוצא חובה לנפשי לגלות דעתי כי השימוש שנעשה בחוברת זו, במידע המדעי שבתורה שבכתב ושבעל-פה, לא נעשה אלא מתוך כורח ירידת הדורות בזמנינו למצב שבו הילת המדע מרוממת את מקום המצאותה - גם כאשר היא נמצאת במקום אשר במהותו מרומם הוא ממנה לאין ערוך. ואכן, המטמין עצמו באהלה של תורה - היכלי הישיבות הקדושות, ומעמיק חקר בפרד"ס דבריה, נוכח לראות בחוש כי אין המדע על כל פארותיו, אלא גרגיר אבק דק העומד נכלם לעומתה.

אח יקר!

רצונך להרגיש מעט את קטנותינו ואפסותינו לעומת הבורא יתברך?

הבה נתבונן.

הנה כל אחד מאיתנו; אתה, הוא, אני.

מה אנו, ומה גודלינו ביחס לעיר שלימה: הנה מפה חלקית של העיר ירושלים. נסה נא לסמן את עצמך בתוכה. בלתי אפשרי! שהרי נקודה במפה = בנין רחב מידות.

ומה גודלה של כל ירושלים ביחס לארץ ישראל? הנה מפת ישראל, כיצד מסומנת ירושלים?

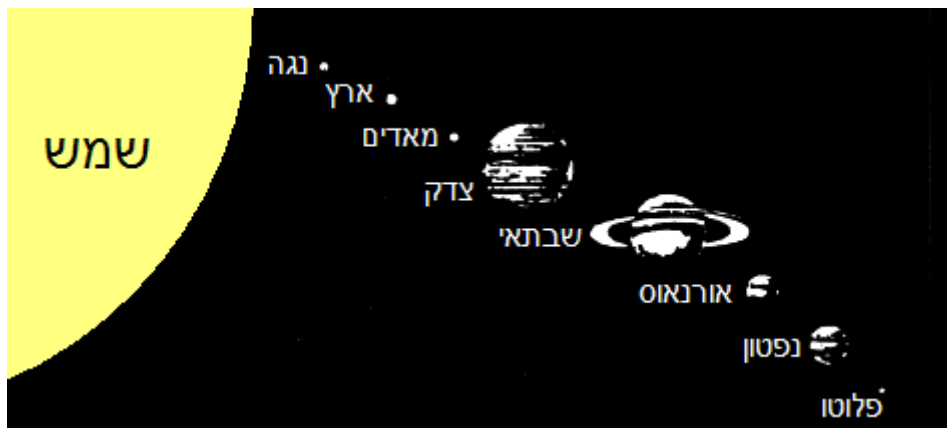

אכן, אנו קטנים מאד ביחס לכל הארץ. ממש כלום.

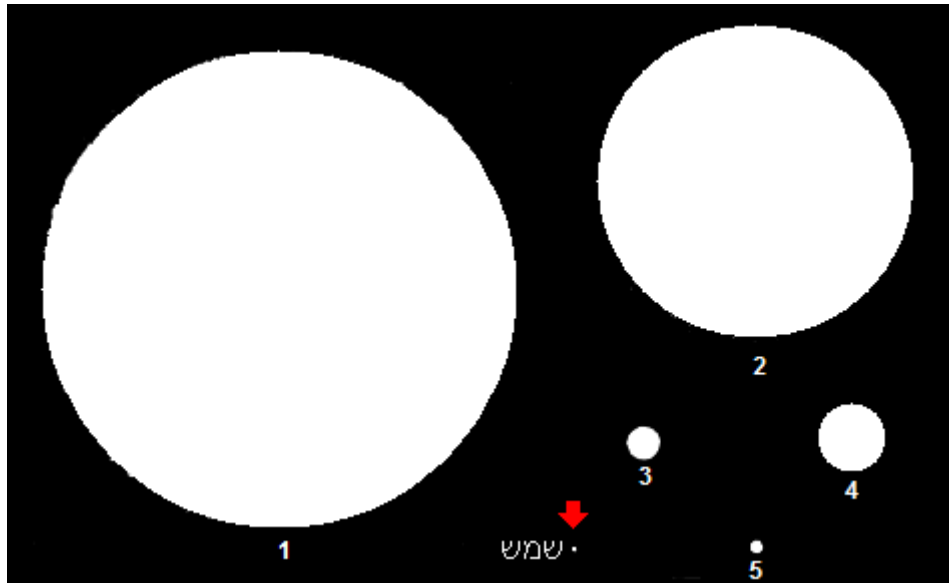
כשנחפש את ישראל בתמונת כדור הארץ, כמעט... נזדקק לזכוכית מגדלת.

והנה כדור הארץ ביחס לשמש, שאף היא, בל נשכח, בסך הכל בריאה שנבראה על ידי האלקים.

עתה נתבונן בתמונה זו. היכן השמש? זו הגדולה? לא! הבינונית? גם לא!!
חפש שוב. (תמונה זו והתמונה הקודמת לקוחות מתוך האנציקלופדיה העברית כרך כ, עמ' 643
ועמ' 666)

ואין כל זה, אלא פסיק קטן מכללות הבריאה. וכי יש לנו תפיסה, או מעט הבנה, בגדולת הבורא יתברך???

”וְאֵל מִי תִדְמִיּוּנֵי וְאֲשׁוּנָה?? יֹאמֶר קְדוֹשׁ (כך יאמר האל הקדוש).

שְׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם, וּרְאוּ, מִי בָרָא אֱלֹהִים! הַמוֹצֵיא בְּמִסְפָּר צְבָאִים, לְכֻלָּם בְּשֵׁם יְקָרָא. ” (ישעיה מ, כו)

ומעתה, האם יעז אי מי מאיתנו להמרות את פי הבורא יתברך??! הן כלימה שאין כדוגמתה תכסה פניו!! ומצד האמת, מה ה... המגיע לו??

”הַשְּׂמִים מְסֻפָּרִים כְּבוֹד אֵל! וּמַעֲשֵׂה יְדָיו - מְגִיד הַרְקִיעַ!” (תהילים יט, ב-ד)

